

Maczky Emil, volt országgyűlési képviselő. 1856 jan. 16-án született Hevesen. Tanulmányai elvégzése után közigazgatási pályára lépett s 1896-ban Heves város főjegyzőjévé választották meg. E minőségében nagy tevékenységet fejtett ki a polgárság kulturális és vagyoni viszonyainak fejlesztése körül. 1908-ban időközi választáson a kápolnai kerület függetlenségi és 48-as párti programmal egyhangulag képviselővé választotta. 1910-ben a nagyfügedi kerület mandátumát nyerte el Justh-párti programmal. 1916-ban kormánybiztossá nevezték ki s lemondott mandátumáról.

Madai Gyula, országgyűlési képviselő. 1881-ben született Hajdúhadházon. Középiskoláit a debreceni református gimnáziumban, felsőbb tanulmányait pedig a budapesti tudományegyetem bölcsészeti karán végezte. 1907 óta a budapesti református főgimnázium rendes tanára. Az 1911—12. évet németországi tanulmányúton töltötte, ahol gyakorlati pedagógiai tanulmányokat végzett. Járt Angliában, Franciaországban, Olaszországban és résztvett 1926-ban a nemzetgyűlési képviselők finnországi útján. A háboru alatt a szerb, olasz és orosz harctereken küzdött mint tartalékos főhadnagy, ahol vitéz magatartásáért több kitüntetést kapott. Elnöke volt a Bethlen Gábor körnek, főtítkára a Magyar Protestáns Irodalmi Társaságnak. Egyik megalapítója a Tanárok Nevelőháza intézményének. Jelenleg az Országos Középiskolai Tanáregyesület elnöke. Élénk irodalmi munkásságot fejtett ki. A Petőfi Társaság tagja. A következő művei jelentek meg: *Bokréta*; *Gondolatok szárnyán*; *A költői nyelv és Csokonai*; *A hajduk beszéde*; *Egy év külföldön*; *Ember szól*

a tüzből; *Magyar feltámadás*. A második nemzetgyűlésen a hajdunánási kerületet képviselte egységespárti programmal. A legutóbbi képviselőválasztáson is a hajdunánási kerületben választották meg egységespárti programmal.

Madarassy-Beck Gyula báró (*madarasi*), volt országgyűlési képviselő. 1873 aug. 18-án született Budapesten. Középiskolái elvégzése után a budapesti,

a hallei és a cambridgei egyetemeken végezte jogi tanulmányait s Budapesten avatták a jog- és államtudományok doktorává. Közgazdasági gyakorlati kiképzését bécsi, párisi és londoni előkelő pénzügyezeteknél nyerte. Hazatérve rövid ideig a Magyar Agrár és Járadék Banknál működött, majd a Magyar Jelzáloghitelbank kötelékébe lépett, melynek később vezérigazgatója lett. Jelenleg alelnöke a Magyar-Olasz Banknak. 1910-ben a mezőgazdasági kerület nemzeti munkapárti programmal képviselővé választotta. Irodalmilag is foglalkozik közgazdasági kérdésekkel. Már egyetemi éveitől pályadíjat nyert „A bankjegyügy elmélete” című munkájával. A városok országos kongresszusán őt bízták meg a városok hitelügyének referálásával és e nagyszabású kérdésben igen értékes munkát fejtett ki. A kérdést teljesen megvilágította „A városok hitelügye” című művében. 1905-ben munkássága elismerésül a király a III. oszt. vaskoronarenddel tüntette ki.

Madarassy Gábor id., ny. államtitkár. 1859 szept. 19-én született Budapesten. Tanulmányai elvégzése után

pénzügyi szolgálatba lépett és 1900-ban miniszteri tanácsosi rangban a dohányjövedék központi igazgatóságának élére került. 1912-ben nevezték ki a pénzügyminiszterium politikai államtitkárává s ugyanezen évben a margittai kerület munkapárti programmal országgyűlési képviselővé választotta. Láng Lajos báró halála után ő lett a Házban a pénzügyi bizottság elnöke. 1917-ben, mint államtitkár, nyugalomba vonult a Tisza-kormány lemondásával egyidejűleg s ekkor a király munkássága elismeréséül valóságos belső titkos tanácsossá nevezte ki. A forradalmak után minden közszerepléstől visszavonult. Meghalt 1929 elején.

Madarassy Gábor dr. ifj., (*gojzesti és mezőmadarasi*), országgyűlési képviselő. 1888-ban született. A középiskolát a budapesti Ferenc József intézetben végezte, majd a budapesti tudományegyetem jogi és államtudományi fakultásán doktori diplomát szerzett. 1911-ben állami szolgálatba lépett. A háboru alatt, mint huszárfőhadnagy az

orosz harctéren teljesített szolgálatot és több kitüntetést szerzett. Az összeomlás után, mint pénzügyminiszteri titkár nyugdíjba ment s a Felvidéki Menekülteket Segélyező Egyletet vezette éveken át. Nyugdíjaztatása előtt Wekerle Sándor, utóbb Popovics Sándor pénzügyminisztereknek személyi titkára volt. 1925-ben Csongrád vármegye főispánjává nevezték ki, ezt a pozíciót 1926 októberéig töltötte be, amikor a kormányrekonstrukcióval kapcsolatban megvált állásától. Utazásai során egész Európát bejárta. Különböző politikai napilapokban számos cikke jelent meg. Első ízben tagja a törvényhozásnak. A kiskundorozsmai kerület választotta meg egységpárti programmal.

Madarász Adorján dr., volt országgyűlési képviselő. 1870-ben született

Tamásiban, Tolna vármegyében. Középiskoláinak elvégzése után a budapesti tudományegyetemen jogtudori oklevelet szerzett. 1906-ban az ugynevezett nemzeti ellenállásban igen tevékeny részt vett. 1921-ben Fejér, Veszprém, Komárom és Győr vármegyék kivételes hatalommal felruházott

kormánybiztosává nevezték ki. Beutazta Olaszországot, Németországot és Ausztriát. Több társadalmi egyesületnek részben tagja, részben elnöke. A Vármegyei Tisztviselők Országos Egyesülete főszolgabírói szakosztályának is hosszú ideig elnöke volt. 1917-ben a másodosztályú polgári érdemrenddel tüntették ki. Első ízben volt tagja a parlamentnek. Az abonyi kerületben egységpárti programmal választották meg országgyűlési képviselővé 1926-ban, de később lemondott mandátumáról.

Madarász Elemér ifj. (*felsőpulyai*), országgyűlési képviselő. 1882-ben született Szekszárdon. Középiskoláit és az egyetem jogi fakultását Budapesten végezte el. 1904-ben lépett megyei szolgálatba, 1917-ben választották meg Monoron főszolgabíróvá. A háboru kitörésekor az orosz harctérre ment, ahol 1915 tavaszán súlyosan megsebesült, úgy, hogy még ma is 50 százalékos rokkant. Az I. oszt. ezüst vitézségi érem, Károly-csapatkereszt és a sebesülési érem tulajdonosa. Beutazta Angliát, Németországot, Olaszországot és Ausztriát. Számos társadalmi és szakegyesületnek tagja. A megyei életben is élénk szerepet visz. Közigazgatási szaklapokban számos cikke jelent meg. Első ízben tagja a parlamentnek. A monori kerületben választották meg országgyűlési képviselőnek egységpárti programmal.

Madarász István dr., (*felsőpulyai*), felsőházi tag. 1862-ben született a tolnamegyei Tamásiban. A középiskola elvégzése után a budapesti tudományegyetemen folytatta tanulmányait s itt szerezte meg a jogtudori diplomát. Az ügyvédi vizsga letétele után hosszabb külföldi tanulmányuton volt Német-

országban, Olaszországban és Svájcban. 1903-ban nevezték ki Pécsre közjegyzőnek s azóta itt működik. 1905 óta a pécsi közjegyzői kamara vezetője. Tevékeny részt vesz városának társadalmi és közéletében. Tagja Baranya vármegye törvényhatósági bizottságának s Pécs minden egyesületének. A három évig tartó szerb megszállás idején állandó zaklatás és fenyegetés ellenére is fenntartotta a közjegyzői intézmény tekintélyét, védte ugy a közjegyzői kar, mint az állam érdekét, mindaddig, míg le nem zárták hivatalos helyiségét. A törvényhozásnak első ízben tagja. A közjegyzői kamarák küldötték be a felsőházba. Választását a közigazgatási bíróság megsemmisítette, az elrendelt új választáson azonban ismét mellette nyilvánult meg a bizalom.

Madarász József, volt országgyűlési képviselő. 1814-ben született Nemeskisfaludon, Somogy megyében; testvére néhai Madarász Lászlónak, a 48-as év egyik főszereplőjének. Korán vett részt a közügyekben, különösen a fejrmegeyi restaurációknál volt a szóvivők között. Az 1832—36-i országgyűlésen mint a távollevők követe jelent meg a sárkereszturi kerület képviselőjében. Tagja volt az 1848-i országgyűlésnek s követte a kormányt Debrecenbe. Már akkor a radikálisok kiváló alakja volt. A szabadságharc lezajlása után Kufsteinba került s 1856-ig volt fogságban. 1861-ben és 1866-ban beválasztották a parlamentbe. Mint a sárkereszturi kerület képviselője, egyike volt ama hét képviselőnek, kik Ferenc József megkoronáztatását törvénytelennek mondták ki és az Ausztriával való közösügek ellen szüntelenül harcoltak. A függetlenségi eszmék alkuvást nem ismerő képvisellete mellett nyelvünk tiszta magyarságának is buzgó harcosa volt. Mint korelnök hat ízben vezette a képviselőház megalakulását, 1906-ban nem vállalta a korelnökséget. 1910-ben ismét ő vezette a képviselőház első ülésének tanácskozáását. 1904-ben országszerte lelkesedéssel ünnepelték kilenczente születése napját az agg képviselőnek, aki egyedüli volt a világ törvényhozói között abban, hogy több

mint háromnegyedszáz évig képviselte az országgyűlésen testi és szellemi erejének teljes frissességében ugyanazt a választókerületet. 1910-i választások alkalmával két ellenjelöltje is akadt, úgy, hogy pótválasztásra volt szükség, amelyből Madarász került ki diadalmasan. Fiatal korában szépirodalmi műveket, költeményeket, kisebb szindarabokat is írt. Nagyobb munkája: Emlékirataim 1831—81. Megjelentek még összegyűjtve az 1865—67. évi országgyűlésen elmondott beszédei is. Meghalt 1915 jan. 31-én.

Madarász Zsigmond, volt nemzetgyűlési képviselő. 1876-ban született a somogy megyei Nemeskisfalud községben. Egyike azoknak a kiscgazdáknak, akik nagyatádi Szabó István első megmozdulásakor melléje állottak és fáradhatatlanul dolgoztak a kiscgazdapárt megszervezése érdekében. Az első nemzetgyűlésen a marcali kerületet képviselte.

Magyar Károly, volt országgyűlési képviselő. 1869 jul. 24-én született a veszprémmegyei Kiskamondon. Középiskolái elvégzése után előbb jogot tanult, majd a magyaróvári gazdasági akadémiát hallgatta. Tanulmányai befejezte után kiskamondi birtokán gazdálkodott s emellett nagy szerepet vitt a vármegye életében. 1910-ben a somlyóvásárhelyi kerület országgyűlési képviselővé választotta nemzeti munkapárti programmal.

Magyar Kázmér, volt nemzetgyűlési képviselő. 1858-ban született Nagykörsön. Középiskolái elvégzése után a magyaróvári gazdasági akadémián szerzett diplomát. Ekkor állami szolgálatba lépett s előbb Bábólnán, majd a földművelésügyi miniszterium gazdasági szakoktatási osztályában működött. 1910-ben nyugalomba vonult és ettől az időtől kezdve minden tevékenységét a gazdatársadalmi mozgalmaknak szentelte. Munkásságáért többször részesült kitüntetésben, nyugalomba vonulásakor pedig királyi tanácsos lett. Az első nemzetgyűlésbe a nagykörsői kerület küldötte be.

Mahunka Imre, volt nemzetgyűlési képviselő. 1859 okt. 28-án született Al-

bertfalván. Az ipariskola elvégzése után asztalos mesterséget tanult, majd évekig folytatta tanulmányait Párisban, Londonban és Münchenben. Hazatérve Budapesten telepedett le és önállósította magát. Mint kitűnő iparos éveken át az iparoktatás miniszteri biztosa volt. Az első nemzetgyűlési választáskor a főváros XVIII. kerülete kereszténypárti programmal választotta meg. Meghalt 1923. szept. 10-én.

Mailáth Gusztáv Károly gróf (*székhelyi*), erdélyi róm. kat. püspök, volt főrendiházi tag. 1864 szept. 24-én született Bakócán, Baranya vármegyében, fia székhelyi Mailáth György kir. főtárnokmester, udvari kancellár, országbírónak. Előbb jogi pályára készült, de atyjának 1883 márc. 29-én történt tragikus halála után az egyházi rendbe lépett. A teológiát a bécsi Pázmány intézetben végezte és 1887 okt. 7-én szentelték pappá. 1888 őszén az esztergomi érseki papnevelő intézetnek lett tanulmányi felügyelője, betegsége miatt azonban kénytelen volt elhagyni állását és Olaszországban keresett enyhülést és gyógyulást. Visszanyervén egészségét, újra elfoglalta hivatalát. 1895-ben a komáromi plébánia adminisztrátora lett s ez állásában új iskolát építtetett és megalapította a kat. legényegyesületet. 1897-ben nevezték ki Lönhárt Ferenc erdélyi püspök mellé segédpüspökké utódlási joggal. Lönhárt halála után (1897 jun. 28) végleg püspöki jogaiba lépett. 1905-ben megkapta a valóságos belső titkos tanácsosi méltóságot. Igen nagy összegeket adott jótékony célra. A bécsi egyetem hittudományi kara 1897-ben, a budapesti pedig 1913-ban disz doktorrá választotta. 1913-ban papságával zsinatot tartott. Fáradhatatlan püspök, aki ma is tevékeny részese és egyik vezetője az erdélyi magyarságnak és mindennél megjelenik, ahol erőt önthet a csüggedőkbe. Magatartásáért sokszor volt kitéve a legélesebb román támadásoknak.

Mailáth György gróf (*székhelyi*), volt főrendiházi tag. 1854 dec. 23-án született Pécssett; néhai Mailáth György országbíró és főrendiházi elnök legidősebb fia. Középiskolai tanulmányai befejeztével a budapesti egyetemen hallgatta a jogot s azután nagyobb utat tett külföldön. 1881 febr. 23-án Esztergom megye főispánjává nevezték ki, amely állásáról 1892-ben, a Wekerle-kabinet kormányraléptekor az egyházpolitikai program miatt lemondott. 1881-ben kapta a kamarási méltóságot. 1885-ben fivéreivel együtt a grófi méltóságra emelték s mint ilyen tagja lett a főrendiháznak. 1886-ban hitbizományt alapított bakocai birtokából. 1907-ben a király belső titkos tanácsossá nevezte ki. Meghalt Zavaron, Pozsony megyében, 1924 dec. 17-én.

Mailáth György gróf (*székhelyi*), a felsőház tagja. 1883 okt. 30-án született Zavaron, Pozsony megyében, mint idősebb György gróf valóságos belső titkos tanácsos és Zichy Karolina grófnő fia. Tanulmányait elvégezve gazdálkodni kezdett. 1908-ban kapta a kamarási címet. Tartalékos főhadnagy a 7. sz. huszárezredben. 1911 máj. 17-én nőül vette Almássy Georgette grófnőt. Állandóan bakocai birtokán lakik Baranyamegyében s részt vesz a vármegye törvényhatósági életében.

Mailáth István Géza gróf (*székhelyi*), a felsőház tagja. 1860-ban született Pécssett. Atyja György gróf országbíró volt. Tizennégyéves koráig Budán

végezte tanulmányait, majd 1874-ben belépett a fiumei tengerészeti akadémiába. A négyéves akadémiái tanfolyam elvégzése után 1878-ban mint tengerészhadapród tényleges szolgálatba lépett. Tizenhat éven át tartozott a haditengerészet kötelékébe és ez idő alatt különböző hadihajókon majdnem az egész világot beutazta. 1882-ben az „Albrecht“ páncélos kazemattahajón a dalmáciai hadjáratban vett részt. 1890-től 1891-ig magántanulmányutat tett a föld körül és bejárta egész Indiát, Hátsó-India déli részét, Jáva szigetét, Kinát, Japánt, a Sandwich-szigeteket és Észak-

Amerikát, majd Anglián, Hollandián, és Franciaországon át tért haza. Utjáról, különösen annak japáni részéről, felolvasást is tartott a Magyar Földrajzi Társaságban. Több éven át szolgált a dunai nagy monitorokon is, melyek közül a „Szamos“ monitornak 1893-ban parancsnoka lett. 1894-ben megnősült s a tengerészeti pályát felcserélte a gazdálkodással. Azóta maga vezeti nógrádmegyei birtokait. 1894-ben lett tagja a főrendiháznak. 1905-ben az általános választások során a szécsényi kerület néppárti programmal beküldte a képviselőházba. 1917-ben Nógrád vármegye főispánja lett, mely állásától 1918-ban vált meg. A felsőházba az örökösjogu főrendi családok választották be.

Mailáth József gróf (*székhelyi*), volt főrendiházi tag. 1858 ápr. 11-én született Pécsen. Jogi tanulmányainak végétével egyideig huszártiszt volt. 1883-ban kamarási, 1909-ben belső titkos tanácsosi méltóságot kapott. Nagy munkásságot fejtett ki közigazdasági ügyekben s a vizügyi, szociálpolitikai és kivándorlási kérdésekkel irodalmilag is behatóan foglalkozott. Több tudományos értekezésen kívül művei: A Bodrogközi Tiszaszabályzó Társulat monografiája 1846—1896; A független szocializmus, különös tekintettel a Bodrogközre; Társadalmi program; A városbaözlés és a falusi tűzhely védelme; A szociális kérdés és a falusi jólét emelése; Középosztály és társadalmi egyesülés; A kivándorlásról; A szocializmus multja, jelene és jövője; Szociálpolitikai tanulmányok; A magyarországi birtokpolitikai reform előzményeiből; A mezőgazdasági munkáskérdés; A bolsevizmus jellemzése és hatása Magyarországon. Mint zeneszerző is működött és szerzője több kedvelt zongoradarabnak.

Mailáth László gróf (*székhelyi*), volt főrendiházi tag. 1862 febr. 11-én született Pécsen. A katonai pályára készült és hosszabb ideig szolgált a lovasságnál, ahonnan mint főhadnagy vált meg. Cs. és kir. kamarási. Dolni-miholjáci kastélya az 1910-i nagygyakorlatok alkalmával a király főhadiszállása volt. 1910-ben Ferenc Ferdinánd trónörökös vadászaton vendége volt. Felesége Hadik

Amália grófnő palota- és csillagkeresztes hölgy.

Mailáth Oszkár, h. államtitkár. 1874 márc. 15-én született Aradon. Tanulmányai elvégezte után állami szolgálatát 1897-ben a fővárosi adófelügyelőség-nél kezdte meg. 1909-ben pénzügyi titkár lett, 1911-ben pedig a pénzügyminiszteriumba osztották be szolgálatára, ahol fokozatosan előrehaladva 1917-ben min. oszt. tanácsos, 1918-ban pedig miniszteri tanácsos lett. 1924-ben nevezték ki h. államtitkárrá. 1927 februárjában az újonnan szervezett központi illetmény hivatal főnöke lett. Munkássága elismeréséül 1917-ben a II. oszt. polgári hadi érdemkeresztet kapta.

Maillott de la Treille Nándor báró, országgyűlési képviselő. 1884-ben született a zemplénmegyei Tállyán. Egyik őse mint dzsidáskapitány telepedett le a XVIII. század elején Magyarországon. Középkorait a bécsi Teréziánumban végezte, a jogot Kolozsvárott, Münchenben és Genfben hallgatta. Tanulmányai során beutazta egész Európát. 1908 óta Tállya község képviselőtestületének tagja. A kommün után 1919 őszétől 1921 nyaráig Zemplén vármegye kormánybiztos-főispánja volt. A román rekvirálások idején Zemplén- és Abaujmegye miniszteri biztosaként működött. Számos társadalmi és gazdasági egyesület tagja, alelnöke a Magyar-Lengyel Kamarának. A második nemzetgyűlésen a tokaji kerületet képviselte egységspárti programmal. Még 1925-ben nagyobb akciót indított a parlamentben a borvidékek érdekeinek előrevitelére s az egységspártban e kérdés, különösen pedig a borértékesítés kérdésének erőteljesebb képviselétére külön csoportot alakított. A borkivitel és a szőlőgazdaság válsága ügyében több ízben felszólt. Az 1926. évi országgyűlési választásokon ugyancsak a tokaji kerület választotta meg.

Malasits Géza, országgyűlési képviselő. 1874-ben született Budapesten. Az elemi iskolán kívül három ipariskolát végzett. 1893 március óta szervezett szociáldemokrata. 1905-től 1919 elejéig a Magyarországi Vas és Fémmunkások Szövetsége titkára volt, most magántisztviselő, az Általános Fogyasztási szövetkezet cégvezetője. Hosszu időt töltött

külföldön. Anyanyelvén kívül a német és angol nyelvet beszéli tökéletesen. Megfordult Szerbiában, Romániában, Oroszországban, Belgiumban, Hollandiában, Spanyolországban és Angliában. Itt hosszabb ideig hallgatója volt a „Ruskin College“ munkáskollégiumnak. A világháború kitörésekor hazajött s a háború alatt több háborús bizottságban működött. Kinevezett tagja volt az Ipari Munkások Élelmezési Bizottságának és a Panaszbizottságnak. Tagja a Magántisztviselők Országos Szövetségének. Egyike a legképzettebb szociáldemokrata politikusoknak, aki hosszú idő óta nagy tevékenységet fejt ki a szociáldemokrata irodalom terén is. A második nemzetgyűlés idején lett először a törvényhozás tagja, amikor 1924 júniusban Miakics Ferenc helyébe Győr második kerülete választotta meg képviselőjévé szociáldemokrata programmal. A szociáldemokratapárt nemzetgyűlési frakciójának egyik legértékesebb tagja volt. Lojális hangú felszólalásait mindig általános figyelemmel hallgatták. Főleg gazdaságpolitikai és külpolitikai kérdésekkel foglalkozott. Az országgyűlésbe a győri kerület küldötte be lajstromos szavazással, szociáldemokrata programmal.

Malatinszky Ferenc (*alsómalatimai*), a felsőház tagja. 1863-ban született Tapolcán, Zala vármegyében. A jezsuiták kalksburgi és kalocsai gimnáziumában

nevelkedett s a magyaróvári gazdasági akadémián végezte főiskolai tanulmányait. Zalavármegyei földbirtokos s ifjúsága óta vármegyéjének nagyrabecsült előkelősége. Negyven esztendeje tagja Zala-

megye törvényhatósági bizottságának s évtizedek óta alelnöke a vármegye állandó választmányának és közigazgatási bizottságának. Tevékeny része van a vármegye közgazdasági életében is; elnöke a Keszthelyi Takarékpénztárnak, alapító és választmányi tagja a nagykanizsai Zalavármegyei Takarékpénztár Részvénytársaságnak. A Balatonvidék kulturájának fejlesztése körül, mint a Balatoni Szövetség zalai alelnöke, szerzett jelentős érdemeket.

Zala vármegye nemesi választmányának tagja és elnöke a Keszthelyi Gazdakörnek. Érdemei elismerésül a kormányzó gazdasági főtanácsossá nevezte ki. A felsőház tagjává Zala vármegye törvényhatósági bizottsága választotta meg.

Malatinszky György, volt országgyűlési képviselő. 1842 ápr. 21-én született a hevesmegyei Atkáron. Tanulmányait Gyöngyösön, Budapesten és Bécsben végezte. 1861-ben mint megyei esküdt közszolgálatba lépett, de az alkotmány felüggesztésével nem vállalt többé hivatalt s azóta birtokain gazdálkodott, élénk részt vevén, mint megyei bizottsági tag, megyéje közéletében. 1867-től kezdve Hevesmegye gyöngyöspatai kerületében a választási mozgalmakban, mint a kerület függetlenségi pártjának elnöke, tevékeny részt vett. Az 1901-i általános választások alkalmával Poroszlón megválasztották országgyűlési képviselővé függetlenségi program alapján. 1905-ben is elnyerte e kerület mandátumát. 1906. és 1910. évben a poroszlói kerület újra megválasztotta.

Mán Lajos, volt országgyűlési képviselő. 1859-ben született Felsővisón. A budapesti tudományegyetemen végezte el a gyógyszerési tanfolyamot, majd 1884-ben megvette a nagysomkúti gyógyszer-tárat. Ugyanez évben beválasztották a Kővárvidéki Takarékpénztár igazgató-ságába; 1898-ban pedig az intézet vezérigazgatója lett. 1892-ben Felső- és Középvísi nemesi közbirtokossága, melynek huszonhatezer kataszter holdnyi fenyveserdő és havasbirtoka van, elnökének választotta meg. Gyógyszertárát bérbeadva, 1902 óta minden idejét a közügyek szolgálatának szentelte. A nagysomkúti kerület 1910-ben képviselőjévé választotta nemzeti munkapárti programmal.

Manaszgy Gyula, volt országgyűlési képviselő. 1880-ban született a temesmegyei Murányban. Középkoláit Budapesten végezte, ugyanott hallgatta a jogot is. Tanulmányai befejeztével mint tiszteletbeli aljegyző, Temesmegye szolgálatába lépett, majd a verseci járás szolgabírájává választották. Nagybátyja, Ónossy Mátyás, egykori Deák-párti képviselő halálával átvette ennek klopódiai birtokát, miután szolgabírói állásáról lemondott. Az 1910-i általános választá-

soknál a csákovai kerület nemzeti munkapárti programmal választotta képviselővé.

Mándy Sámuel (*kántorjánosi*), országgyűlési képviselő. 1860-ban született a szatmármezei Kántorjánosiban. Középiskolái elvégzése után a lipcei egyetemen hét félévet töltött a bölcsészeti szakon, mezőgazdasági tárgyakat hallgatott s megszerezte a mezőgazdasági doktorátust. Franciaországban és Angliában volt gazdasági tanulmányuton.

Hazatérése óta mezőgazdasággal foglalkozik. Birtokai vannak Szatmár-, Szabolcs- és Baranyamegyében. Baranyamegye törvényhatósági bizottságának tagja és 35 év óta tevékeny részt vesz annak munkájában. A szabadelpvűpárt idejében megyei pártelnök volt Baranyában, majd a nemzeti munkapárt megyei pártelnöke lett. Számos vezércikke és cikke jelent meg a fővárosi lapokban és szaklapokban mezőgazdasági szakkérdésekről. A felsőbaranyai református egyházmegyének husz éven át világi tanácsbírája volt, most egyházmegyei gondnoka. Tagja az Országos Magyar Gazdasági Egyesületnek. Az 1905. választásokon szabadelvű programmal lépett fel, de kisebbségben maradt. 1910-ben a sásdi kerület megválasztotta országgyűlési képviselőnek. Az első nemzetgyűlésben a dárdai kerület képviselője volt. A második nemzetgyűlésbe ugyancsak a dárdai kerület küldötte be egyhangú választással. Az országgyűlésbe ismét a dárdai kerület küldötte be egyhangú választással. A felsőházba is beválasztotta Baranya vármegye közönsége, de ő képviselői mandátumát tartotta meg.

Mangra Vazul, volt országgyűlési képviselő. 1850-ben született Száldobágyon, Bihar vármegyében. Teológiai tanulmányait Aradon végezte s később ugyanitt az egyházzog tanára volt 1892-ig, mikor tanszékétől felmentették. 1900-ban nagyváradi gör. kel. püspöki helynökké és az ugyanottani gör. kel. román konzisztórium elnökévé választották meg. 1902-ben aradi püspökké

választotta meg az egyházmegyei zsinat, de megválasztása nem nyert királyi megerősítést. 1910-ben a magyarcsékei kerület munkapárti programmal országgyűlési képviselőjévé választotta. Mint politikus ifjabb korában a román tulzók közé tartozott, de tapasztalatai gyarapodásával a magyar-román testvériesülés híve lett és a román kérdés megoldására irányuló akcióban nagy tevékenységet fejtett ki. Irodalmi munkássága is számottevő. 1909-ben a bukaresti akadémia rendes tagjává választotta, 1914 május havában azonban, midőn az akadémia ülésén megjelent, magyarbarát érzelmei miatt a román tulzók ellene fordultak, a felizgatott ifjuság inzultálta, az akadémia pedig kizárta tagjai sorából. Mangra a háboru alatt a magyarországi görögkeleti egyház érsekmetropolitája lett. Meghalt 1918 okt. 14-én.

Manndorff Géza báró, volt országgyűlési képviselő. 1860 dec. 4-én született az arádmegyei Bóncesden. Középiskolai tanulmányait Budapesten elvégezvén, jogot hallgatott, majd doktorrá avatták. Fiatalon a közigazgatási pályára lépett és a kisjenői járás szolgabírája volt. Később Fehérmegyében telepedett le s a megyei életben élénken részt vett. 1908-ban Székesfehérvár város függetlenségi programmal képviselőjévé választotta. Az 1910-i általános választások alkalmával kerülete függetlenségi Justh-párti programmal ismét megválasztotta. Meghalt 1925 okt. 30-án.

Marenzy Ferenc Károly gróf, ny. gyalogsági tábornok. 1859 dec. 29-én született Laibachban. A bécsujhelyi katonai akadémia elvégzése után, mint hadnagy került a szegedi gyalogezredhez és részt vett a boszniai hadjáratban. A hadiiskola elvégzése után vezérkari tiszt lett és mint vezérkari századost a bukaresti követséghez osztották be katonai attasénak, 1892-ben saját kérelmére megint csapatszolgálatot teljesített a 4. huszárezrednél. Hosszabb ideig volt Przemysl-ben, mint a várparancsnökság vezérkari főnöke, majd 1898-ban a római nagykövetséghez került katonai attasénak. Négy évi szolgálat után Győrbe vezényelték. 1906-ban léptették elő vezérőrnaggyá s pár évvel később már altábornagy és kolozsvári honvédkerületi

parancsnok lett. 1913-ban, mint a honvédség főparancsnokának helyettesét Budapestre helyezték át. A világháború kitörésekor az összes póttettek kiképzése és az egész utánpótlási ügy az ő hatáskörébe utaltatott. 1914-ben nevezték ki gyalogsági tábornokká. 1915 év végén, betöltve negyvenedik szolgálati évét, nyugdíjba ment, de két év múlva reaktiválták és mint deznált katonai kormányzót a délnyugati front parancsnokságához osztották be. Kiváló munkássága elismerésül többször részesült a legmagasabb kitüntésekben és 1918-ban elnyerte a valóságos belső titkos tanácsosi méltóságot. Mint katonai, közgazdasági és természettudományi író is sokat munkálkodott. 1927-ben jelent meg nagy munkája: „Der Dynamische Trialismus” címmel.

Márffy Emil (*verseghi*), volt főrendiházi tag. 1847-ben született. A hadseregben kezdte meg életpályáját és a hainburgi hadapródiskolába lépett. 1863-ban a 10. számú vérteszredhez került. 1864-ben hadnagy lett és 1866-ban részt vett a csehországi hadjáratban. 1873-ban kapitány lett a honvédségnél. 1877-ben elhagyta a katonai szolgálatot és a mezőgazdaságnak szentelte tevékenységét. Saját birtokán gazdálkodott. A gazdasági téren kívül közügyekben is tevékeny részt vett, mint Somogy megye törvényhatósági és közgazdasági bizottságának tagja. 1905 szept. 11-én a főrendiház élethossziglani tagjává nevezték ki. Meghalt 1920 júl. 22-én.

Márffy-Mantuano Rezső (*verseghi és lenoi*), rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter. 1869 ápr. 23-án született Nagykanizsán. A jogi tanulmányokat a budapesti egyetemen elvégezve, 1892-ben a kereskedelmi miniszterium szolgálatába lépett, majd 1898—1900-ig a Keleti Kereskedelmi Akadémián a jogi enciklopédiát adta elő. 1906-ig Bukarestben, 1906—1911-ig Rómában volt szaktudósító s akkor a Kereskedelmi Muzeum igazgató-helyettesévé nevezték ki. Része volt a millenáris, a brüsszeli és torinói világ-

kiállítások rendezésében. 1911 óta a budapesti egyetem jogi karán a magyar közjog magántanárára volt. Később I. oszt. követségi tanácsos, 1926-ban pedig rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter lett. Főbb munkái: A magyar törvényhozás; A szaktudósító a nemzetközi jog szempontjából; A miniszteri felelősség intézménye; Ködkép és valóság a Balkánon; Külügyeink közössége Ausztriával; Horvát-Szlavon-Dalmátországek autonómiaja és a magyar államiaság.

Máriássy Barna (*márkus- és batizfalvi*), nyug. h. államtitkár. 1860. márc. 11-én született a gömörmezei Berzété községben. Tanulmányait elvégezván

1883-ban a belügyminiszteriumba nevezték ki, betegsége miatt azonban kilépett a szolgálatból s egyideig berzétéi birtokán gazdálkodott, majd Gömör megye szolgálatába lépett. 1897-ben újra a belügyminiszteriumba osztották be, ahol fokozatosan előrehaladva 1910-ben min. tanácsos, 1920-ban pedig h. államtitkár lett s mint ilyen vonult nyugalomba 1924-ben.

Marinovich Imre dr., nyug. h. államtitkár, kir. kincstári jogügyi igazgató. 1864-ben született Budapesten. Középiskoláit elvégezve, a budapesti tudományegyetemen jogot hallgatott és itt avaták a jogtudományok doktorává. Később megszerezte az ügyvédi oklevelet is. 1885-ben kezdte meg állami szolgálatát a kir. kincstári jogügyi igazgatóság-nál, ahol fokról-fokra előrehaladva, harminchét évi szolgálat után, 1922-ben, mint h. államtitkár és kir. kincstári jogügyi igazgató vonult nyugalomba. Azóta társadalmi téren fejt ki tevékeny munkásságot. Szolgálati ideje alatt többször részesült kitüntetésben, többek között megkapta a III. oszt. vaskoronarendet.

Markhot Aladár (*vittenci*), volt országgyűlési képviselő. 1859-ben született a nyitrai megyei Nagyemőknén. Már

tizenhat éves korában a budapesti egyetem jogi fakultásának hallgatója volt. Joggyakorlatát Polonyi Géza ügyvéd irodájában fejezte be s 1887-ben budapesti gyakorlóügyvéd lett. Mint Nyitra-megye virilis bizottsági tagja, élénken részt vett a megyei közéletben, különösen a nemzeti ellenállás mozgalmában. Széll Kálmán kormányra jutásával az 1901. évi időközi választásnál a privigyei kerületben a szabadelvűpárt képviselőjelöltje volt, azonban a néppárttal szemben csekély kisebbségben maradt. Már Andrássy Gyula grófnak a szabadelvűpártból való kilépésekor csatlakozott a disszidensekhez s az 1906-i általános választásoknál alkotmánypárti programmal választották meg Vágújhelyen. Az alkotmánypárt feloszlása után a nemzeti munkapárt-hoz csatlakozott. 1910-ben a vágújhelyi kerület egyhangulag újra megválasztotta. Meghalt 1922 dec. 14-én.

Markovits Manó dr., volt főispán. 1879-ben született Imádon. Tanulmányai befejezte után jogi doktorrá avatták. 1913-ban Csanád vármegye főispánjává nevezték ki s ez állásából 1917-ben, a Tisza-kormány távozásakor vonult nyugalomba. A román impérium óta Nagyváradon él és mint alelnök vesz részt az Erdélyi Magyar Párt nagyváradai és biharmegyei tagozatának vezetésében.

Márkus József, volt országgyűlési képviselő. 1852 aug. 16-án született Szombathelyen. Egyetemi tanulmányai végeztével 1875-ben a főváros szolgálatába lépett, 1890-ben tanácsnok, 1894-ben alpolgármester lett. Ez állásában ő rendezte a főváros megbízásából Kosuth Lajos temetését s ő vezette ez alkalommal a székesfőváros küldöttségét. 1896-ban polgármesterré, a következő évben pedig főpolgármesterré választották. 1898-ban főrendiházi tag lett. 1906-ig viselte főpolgármesteri méltóságát. 1910-ben Budapest VII. kerülete országgyűlési képviselővé választotta. Számos várospolitikai cikke jelent meg különböző lapokban s fővárosi szolgálata előtt állandó dolgozó-társa volt a Reform és a Nemzeti Hírlap című újságoknak. Meghalt Budapesten 1915 márc. 12-én.

Maróthy László dr. ifj., (*marótegyházi*), országgyűlési képviselő. 1891 jan. 19-én született a vas megyei Cellőmőkön. Középiskoláit Budapesten végezte,

majd a budapesti és berlini egyetemen tanult jogot. Államtudományi doktor. 1913-ban szolgálta le önkéntesi évét a 3. huszárezrednél s a háború kitörésének első percétől kezdve frontszolgálatot teljesített.

1915-ben tüdőlövessel került haza. Vitéz magatartásáért megkapta a bronz és kizezüst, nagyezüst vitézségi érme-
ket, valamint a bronz és ezüst Signum Laudist. 1918-ban Vas vármegye aljegyzőjévé választották meg, de a kommunisták elbocsátották állásából. Később a nyugatmagyarországi kormánybiztossághoz osztották be szolgálatéltre. 1921-ben újra visszakerült vármegyéjéhez, ahol mint főjegyző működött képviselővé történt megválasztásáig. 1928 januárjában Huszár Károly lemondása után a sárvári kerület mandátumát nyerte el a keresztény gazdasági és szociális párt programjával.

Marschall Ferenc dr., országgyűlési képviselő. 1884-ben született Temesvárott. Középiskolai tanulmányait Temesvárott végezte. A budapesti tudományegyetem jogi fakultásán jog- és államtudományi doktorátust nyert, majd hosszabb időt töltött Németországban, Dániában és Hollandiában, ahol mezőgazdasági tanulmányokat folytatott. Közben a Magyar Gazdaszövetség kötelékébe lépett, ahol 1911-ig a szövetkezeti és gazdatársadalmi szervezkedések munkájában vett tevékeny részt. Ezalatt sűrűn jelentek meg agrárpolitikai tanulmányai a sajtóban. A „Magyar Állam“ című napilapnak két évben, keresztül külpolitikai rovatvezetője volt. Tevékeny részt vett az Országos Széchenyi Szövetség megalakításában, amelynek később elnöke is volt. 1911-ben a földmivvelésügyi minisztérium szolgálatába lépett, ahol a közgazdasági és mezőgazdasági termelési ügyosztályokban főleg termeléspolitikai kérdésekkel foglalkozott. A világhábo-

ruban az északi és a déli fronton harcolt és több kitüntetést szerzett. A világháború vége felé, mint a m. kir. földmivelésügyi minisztérium delegátusa, a Bécsben működő Központi Leszerelési Bizottság mezőgazdasági előadójaként szerepelt. A kommun bukása után néhai Rubinek Gyula földmivelésügyi miniszter elnöki tanácsosa lett és ebből a pozíciójából került 1920-ban a Faluszövetség igazgatói székébe. Egerszermind a „Falu“ című szemle felelős szerkesztője lett. 1923-ban az Országos Mezőgazdasági Kamara igazgatójának hívta meg és ugyanebben az évben a mezőgazdaság körül szerzett érdemei elismerésül a kormányzó a m. kir. gazdasági főtanácsosi címmel tüntette ki. Több külföldi gazdasági konferencián a kormány képviselőjeként vett részt. A gazdasági szakirodalomnak tevékeny munkása. Az 1924-es országos nyomorenyhitő akciónak főelőadója volt és ebben a minőségében szerzett érdemeiért a magyar érdemérmét nyerte el. Tagja volt a második nemzetgyűlésnek, mint a jánoshalmi kerület képviselője s az országgyűlési választásoknál újból e kerület mandátumát nyerte el egységspárti programmal.

Mártonffy Márton, volt országgyűlési képviselő. 1848 márc. 11-én született Szilágyrécsén. Mint a szatmári egyházmegye papnövéndéke a teológiát

kitüntetéssel végezte. Ezután nevelősködött, majd mint huszonnégy éves ifjú a kassai állami főreáliskolához hívták meg tanárnak. Egy év múlva a város törvényhatósági bizottságába is beválasztották. Ekkor in-

ditotta meg a „Haladás“ című lapot s mert az akkori kormány ezt nem vélte jó szemmel, megvált a reáliskolától és megszervezte Kassa város polgári fiú- és leányiskoláját, amelynek egy év után, tehát huszonhat éves korában igazgatója lett. Számos tankönyvet, továbbá a napilapokban társadalmi, közgazdasági és nevelésügyi cikket írt. 1889-ben Temesmegye tanfelügyelőjévé

nevezték ki s Temesváron három évet töltött. 1893-ban beosztották a vallás- és közoktatásügyi minisztériumba és reábizták az iparos- és kereskedő-iskolák országos gondozását; ez alkalomból a királyi tanácsosi címet kapta. 1896-ban iparoktatási főigazgatóvá nevezte ki a király és egy évvel később az osztálytanácsosi címmel tüntette ki. 1905-ben az udvari tanácsosi méltóságot nyerte el. Az 1910-i általános választások alkalmával Szamosujvárral nemzeti munkapárti programmal egyhangulag választotta meg képviselővé. Meghalt 1917 máj. 14-én.

Marusic József, volt főrendiházi tag, zenggi püspök. 1869 jan. 1-én született. A teológiai tanulmányokat Zágrábban végezte, doktorátust a budapesti egyetemen szerzett. 1915-ben neveztek ki püspökké. Értékes egyházi jogi munkásságot fejtett ki.

Masirevich Szilárd, rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter. 1879 jan. 7-én született. Tanulmányai elvégzése után 1902-ben kezdte meg állami szolgálatát és 1904-ben tette le a diplomata vizsgát. Azután Athénben, Londonban, Brüsszelben, Münchenben, Kairóban működött, 1911-ben pedig behívták a közös külügyminisztériumba szolgálat-tételre. 1912-ben Washingtonba küldték, később Kopenhágában és Varsóban teljesített szolgálatot, 1916-ban pedig megint központi szolgálatra hívták be a külügyminisztériumba. A m. kir. külügyminisztérium felállítása után itt működött tovább. Jelenleg a prágai követség vezetője rendkívüli követ és meghatalmazott miniszteri rangban.

Mátéffy Viktor (csecei), országgyűlési képviselő. 1881-ben született Vág-sellyén. Középiskolai elvégzése után Esztergomban hallgatta a teológiát. 1903-ban szentelték fel. Felszentelése előtt hitoktató volt Budapesten, 1908 óta Esztergom plébánosa. Élénk publicisztikai működést fejt ki gazdasági szaklapokban s a vidéki sajtóban. Esztergommegye s a város törvényhatósági bizottságának tagja, számos gazdasági szövetkezet és társadalmi egyesület tagja s tisztséget viselője. Szociális és karitatív munkássága egész megyéjében ismeretes. A háború alatt az 1.

honyvédegyalozezred táborigi lelkésze volt és számos ütközetben vett részt. Mint városa társadalmának egyik vezéregyéniségét, már a Károlyi-forradalom alatt is rossz szemmel nézték, a kommunis-
ták pedig hamarosan letartóztatták. Negyvenkét napig volt a Markó-utcai fogházban, tiz napig pedig a gyűjtőfogházban. Csak a kommün után szabadult ki. 1918-ban bekapcsolódott a keresztény-szocialista mozgalomba s ennek programjával választotta meg Esztergom az első nemzetgyűlésbe. Nagy munkásságot fejt ki szövetkezeti téren is. Nevéhez fűződik az egyházi tőke mobilizálási tétéle és a gazdasági életbe való bekapcsolása. A második nemzetgyűlésbe ugyancsak Esztergom küldötte be az Ernst-féle keresztény egyesülés programjával, majd a párt fuziójával, a keresztény gazdasági és szociális párt tagja lett. Az új országgyűlésbe egyhanguan küldötte be régi kerülete.

Matkovits Béla (*mátéházi*), volt főispán. 1874-ben született Zentán. Tanulmányai elvégzése után Bács megye szolgálatába állott s 1902-ben az apatini járás főszolgabírájává választották.

Nem sokkal ezután birtokára vonult vissza, ahol gazdálkodással foglalkozott, de továbbra is tevékeny részt vett vármegyéje társadalmi, gazdasági és politikai életében.

1910-ben Ujvidék főispánjává nevezték ki s e tisztségét a Tisza-kormány távozásáig megtartotta. Mint főispán sokat fáradozott Ujvidék fejlesztése érdekében. A háború alatt rendkívül nehéz feladatok tornyosultak eléje, azonban minden problémát a legteljesebb elismerésre oldott meg s érdemeiért a király a Lipót-rend lovagkeresztjével tüntette ki, de ezenkívül több kitüntetésben is részesült. Az öszeomlás óta Budapesten él, ahol nagy munkásságot fejt ki a Budapest Fürdőváros Egyesületben, melynek alelnökévé választották.

Matlekovits Sándor, volt főrendiházi tag. 1842 okt. 12-én született Budapesten. Már fiatalon ügyvédi oklevelet

szerezett, majd a köigazgatási pályára lépett. Ugyanekkor a nemzetgazdaság magántanára lett a budapesti egyetemen, később pedig pénzügytanból habilitáltatta magát. 1867-ben mint fogalmazó belépett a földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszteriumba. Egyetemi előadásait „Nemzetgazdaságtan” című művében foglalta össze, majd megírta „Pénzügytan”-át, a „Kereskedelem történet”-ét, amely munkásságáért a Magyar Tudományos Akadémia 1873-ban levelező tagjává választotta, 1875 óta az összes vámügyi tárgyalásokban részt vett s 1876-ban írta „Az osztrák-magyar monarchia vámpolitikája 1850-től napjainkig” című művét. Az Ausztriával kötött közigazgatási kiegyezés tárgyalásai alatt miniszteri tanácsossá, 1880-ban pedig államtitkárrá nevezték ki. 1881—1892., továbbá 1894—1905. években ismételtlen országgyűlési képviselő volt. Az 1885-i országos kiállítás elnöke volt, ekkor kapta a Szent István-rend középkeresztjét. Az államtitkárságtól 1889 májusban vált meg, amidőn a volt földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszterium megszűnt és a teendői az ujonnan alakított földmívelési és a közmunka- és közlekedési miniszteriumból átváltozott kereskedelmi miniszterium közt oszlottak meg. Ekkor titkos tanácsosi rangra emelte a király. Számos műve közül megemlítendő még: A magyar örökösödési jog alapelvei; Magyarország törvényei s országgyűléseinek működése nemzetgazdasági tekintetben; A földbirtok a nemzetgazdaság jelenlegi álláspontja szerint rendezve; Pénzügy és államháztartás; A kereskedelmi szakoktatás; A részvénytársulati ügy; A vasuti különbözeti viteldijak; Magyarország államháztartásának története; Magyarország közigazgatási és közmívelődési állapota ezeréves fennállásakor; Közös vámterület és a gazdasági elválás Ausztriától; Az ipar alakulása a kapitalizmus korszakában. Írt még több közigazgatási és pénzügyi tanulmányt. 1905 szept. 11-én a főrendiház élethossziglani tagjává nevezte ki a király. 1907-ben az Országos Ipar-egyesület, mely már régebben tiszteletbeli tagjává választotta, a Zichy

Jenő gróf elhalálozásával megüresedett elnöki állást vele töltötte be. 1908-ban ez az egyesület negyven éves tag-sága alkalmából nagy ünnepegekben részesítette. A Magyar Tudományos Akadémia 1910-ben rendes tagjává választotta. 1925-ben az Akadémia igazgató-tagja lett. Meghalt 1925 nov. 30-án.

Mátrai Rudolf, volt felsőházi tag. 1870 szept. 18-án született a sopronmegyei Zsírán, Sopronban, Zircen és Székesfehérvárott végezte középiskolai tanulmányait, majd 1889-ben belépett a ciszterci rendbe. Egyetemi tanulmányait a cisztercita-rend budapesti tanárképző intézetében, a budapesti Pázmány Péter-tudományegyetemen és a József-műegyetemen végezte, ahol mennyiség-tani, természettani és filozófiai előadásokat hallgatott. Székesfehérvárott, Egerben, Budapesten tanított a rend középiskoláiban, 1915 júl. 1-én pedig a zirci apát a székesfehérvári cisztercita-főgimnázium igazgatójává nevezte ki. 1921 óta tagja Székesfehérvár törvényhatósági bizottságának. 1919-ben Prohászka Ottokár a székesfehérvári Szent-szék ülnökévé, 1922-ben Székesfehérvár főispánja tb. tanácsossá nevezte ki. 1924-ben pedagógiai érdemeinek jutalmazásául címzetes tankerületi főigazgató lett. 1926-ban pedig a kormányzó a Magyar Vöröskereszt Egyesület megbízottjává nevezte ki. Társelnöke a Magyar Cserkész Szövetségnek, elnöke a székesfehérvári cserkészkerületnek és iskolaszéknek és tb. elnöke a Széchenyi-szövetség fejérmegyei osztályának. Beutazta Európát, Ázsiát és Afrika egy részét és egyetemi előadásokat hallgatott Genfben, Párisban és Londonban. Több munkája jelent meg könyv alakban és folyóiratokban, napilapokban igen sok tudományos értekezést és cikket írt. Élénk részt vesz Székesfehérvár és Fejérmegye közéletében. Székesfehérvár városa választotta meg felsőházi tagnak. Kir. tankerületi főigazgatóvá történt kinevezése folytán 1928 dec. 18-án lemondott felsőházi tagságáról.

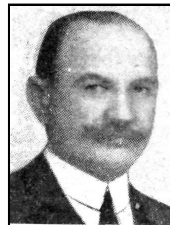
Matta Árpád dr., országgyűlési képviselő. 1859 aug. 16-án született Budapesten. Középiskolái elvégzése után a

budapesti, lipcsei és berlini egyetemeken hallgatott jogot. 1881-ben avatták a jogtudományok doktorává, 1885-ben pedig ügyvédi vizsgát tett Budapesten. 5 évig volt gyakorló ügyvéd, majd kinevezték a kereskedelmi miniszteriumba, pár hónappal később

pedig a pénzügyminiszteriumba helyezték át, ahonnan, mint pénzügyi tanácsos vonult nyugalomba. Ekkor átvette szászhalombattai családi birtokának vezetését s azóta állandóan a gazdálkodással foglalkozik, de emellett tevékeny részt vesz Fejérmegye életében is. 1892-ben földköri ultra ment és beutazta Európát, Ázsiát, Amerikát és Ausztráliát, majd azután is évenként tett nagyobb külföldi utazásokat. 1915-ben választották meg először képviselővé a váli kerületben függetlenségi és 48-as párti programmal. A forradalmak után főként gazdasági kérdésekkel foglalkozott s 1921-ben megkapta a gazdasági főtanácsosi címet. 1929 januárjában időközi választáson nyerte el az adonyi kerület mandátumát egységspárti programmal.

Mayer János, földmivelésügyi miniszter. 1871-ben született a hevesmegyei Kompolton. Iskoláinak elvégzése után édesanyja birtokán gazdálkodott, de amellet élénken érdeklődött a közügyek iránt is. 1906-ban közgyám-nak választották meg. 1909-ben a vármegyei törvényhatósági bizottságba is beválasztották. Már régen átlátván a kisgazdatársadalom országos megszer-

vezésének szükségét, ezirányu akcióját megkezdte Hevesmegyében a kisgazdapárt megalapításával. 1901-ben megszervezte a Hangya Fogyasztási Szövetkezet kompolti fiókját, 1914-ben hitelszövetkezeti fiókot alapított és ugy a Hangyának, mint a Hitelszövetkezetnek ügyvezetését, könyvelését, levelezését egymaga díjtalanul végezte. A kápolnai választókerület 1914-ben képviselőjévé választotta. A kisgazdaérdekek védelmében

többiben felszólalt az országgyűlésen. Az 1918. évi októberi politikai válság idején a meghallgatott politikusok között ő is meghívást kapott Károly királytól, 1919. januárjában, amikor Rubinek Gyula és Darányi Ignác ösztökélték nagyatádi Szabó Istvánt, hogy lépjen be a kormányba és akadályozza meg a szélsőséges áramlatok érvényesülését, Mayer János, mint az országos kisgazdapárt egyik vezére, szintén belépett a kormányba és a közéleti minisztérium államtitkára lett, állásáról azonban még a proletárdiktatura kikiáltása előtt lemondott. A bolsevizmus alatt heves megyei birtokán szervezte az ellenforradalmat. Friedrich István ellenforradalmi kormányában egy ideig a kisgazdaérdekek képviselővel megbízott miniszter volt. A Clerk-féle tárgyalások alapján megalakult kormányban földmivelésügyi államtitkárrá nevezték ki. Ebből a pozíciójából került a Bethlen-kormány megalakulásakor a közéleti miniszteri székbe. A gabona szabad forgalmának helyreállítása az ő minisztersége alatt történt meg. A közéleti minisztériumnak 1921. július 1-én történt megszűnése után visszament a földmivelésügyi államtitkári állásba. A második Bethlen-kormányban a földmivelésügyi miniszterséget vállalta, majd rövid szünet után ismét átvette a földmivelésügyi tárcát, amelyet azóta is visel. Ő alapítja meg a mezőgazdasági kamarákat a kormány képviselőiben még a két minisztersége közé eső tárcánélküli minisztersége alatt, ő képviseli a magyar kormányt bajorországi, svájci, párisi és római igen fontos tanácskozásokon, ahol nagy eredményeket ér el a magyar mezőgazdaság érdekében. Ez időben az egységspártnak is elnöke. 1924-ben kezdődő földmivelésügyi minisztersége alatt nagy eréllyel lép fel a földbirtok-reform végrehajtása, a kisbirtokok, házhelyek és falusi kislakások érdekében. Súlyos küzdelmei voltak éppen ebben a kérdésben, ahol a termelés közgazdasági érdekeit kellett összhangba hozni a kisgazdák, törpegazdák s földtelenek jogos földhözjutási érdekeivel s azzal a nagy nemzeti érdekekkel, hogy a legmegbízhatóbb rétegek egzisztenciális alapot találjanak. Oroszlánrésze van abban, hogy

Magyarország mezőgazdasági, állattenyésztési nivója a békebeli színvonalra emelkedett. Pedig nagy megpróbáltatások érték a magyar agrárérdekeket a háboruban, teljesen kifosztották javait, értékeit, életlehetőségeit a forradalmak, román megszállás, az összeomlás és az a példátlan mezőgazdasági hitelválság, amelynél katasztrófálisabbra alig is volt példa. Nevéhez számos törvényhozási intézkedés fűződik, többek között a halászatról szóló törvény kiegészítése, a vadászati tilalmi idő módosításáról szóló törvény, a tejtermékek állami ellenőrző joggal való ellátása; a földreform-törvény kiegészítése; a mezőgazdasági munkások ingyenes jogvédelmének országos megszervezése; a vizszabályozási munkálatok terén a hasznos beruházások egész sora. Ő indította meg a tagosított félbenmaradt munkálatait. Igen nagy fáradtsággal és jelentékeny sikerrel dolgozik a mezőgazdasági hitel megoldása érdekében. Erélyes védőrendszabályokat léptetett életbe a burgonyatermelés veszedelme ellen. Sokat fáradozott a szőlőgazdálkodás válságának megszüntetése érdekében. Komoly eredményeket ért el a mezőgazdasági kivitel előmozdítása tekintetében és ennek érdekében vett részt a kairói mezőgazdasági világkiállításon is a kormány megbízásából. Nevéhez fűződik a leromlott állami gazdaságok talpraállítása és az állattenyésztésnek békebeli nivóra való emelése. Ő készítette el a mezőgazdasági szakoktatás reformját is. A legnehezebb időkben egy olyan tárca élén, ahol az érdekek a legélesebben ütköztek össze, ért el közgazdaságilag történelmi jelentőségű eredményeket és neki volt köszönhető az, hogy míg egyrészt meg tudta védeni az uralmi pozícióba került agrárdemokrácia jogos érdekeit, addig el tudta kerülni azt is, hogy e törekvések osztálytörekvés jellegűek legyenek és azt is, hogy a birtokosság közötti nagy ellentéték letompujanak. A gazdasági cselédek, napszamosok és földtelenek érdekében éppen olyan erélyesen lépett fel, mint a kisgazdák érdekében, akik közé tartozik. 1927 márciusában is, amikor a kisgazdák egy része úgy látta, hogy a régi program erélyesebb megvalósítása érdekében mozgalmat kell indítani, még ezek az

elemek is benne láták azt, akiben megbízhatnak s akinek miniszteri pozíciója e törekvések sikerének legnagyobb garanciája. Nagy érdeme van abban, hogy az OMGE által rendezett tenyészállatkiállítások általános mezőgazdasági kiállításokká szélesednek s nemzetközi jelentőségüekké lesznek. A két nemzetgyűlésbe és az 1926-os országgyűlésbe is a kápolnai kerület választotta meg, legutóbb azonban a hódmezővásárhelyi mandátumot tartotta meg. Tagja a Párisban székelő nemzetközi mezőgazdasági bizottságnak.

Mayer Károly dr. (*wallerstaini*), államtitkár. 1879 jun. 4-én született Budapesten. A budapesti egyetemen a jog- és államtudományok doktorává avatták.

1901-ben kezdte meg állami szolgálatát a földmívelésügyi minisztériumban, majd másfél évig az aradi jószágigazgatóságnál működött. 1906-ban a minisztériumban a mezőgazdasági és szociálpolitikai ügyek vezetését biz-

ták rá. A háboru alatt a termelés biztosítása volt legfőbb feladata s e beosztásából kifolyólag állandóan tárgyalásokat folytatott a legfelsőbb hadvezetőséggel. A kommün alatt nem teljesített szolgálatot, később pedig a szocializált gazdaságok likvidálását végezte. Ezután a mezőgazdasági munkás és szociálpolitikai főosztály főnöke lett s e minőségében léptették elő 1920-ban miniszteri tanácsossá. Ekkor mint a kormány képviselője, illetve a magyar delegáció vezetője részt vett Genfben a nemzetközi munkaügyi hivatal konferenciáján. De már a háboru előtt is részt vett a Párisban és Luxemburgban rendezett tanácskozáson. 1922-ben már h. államtitkár volt s ekkor évekig vezette az elnöki osztályt. 1926-ban nevezték ki a földmívelésügyi minisztérium államtitkárává, aki az egész minisztérium adminisztrációját intézi. 1925-ben az Országos Gazdasági Munkáspénztár kormánybiztosává nevezték ki s a pénztárra vonatkozó törvények és végrehajtási utasítások előkészítésében még annak idején tevékeny részt vett. Ezenkívül több gazdasági vonatko-

zásu törvényjavaslat elkészítésénél munkálkodott közre. Kiváló munkássága elismerésül többször részesült magas kitüntetésben.

Mayer Ödön, volt országgyűlési képviselő. 1860 szept. 29-én született a szilágymegyei Vármezőn. Jogot hallgatott Budapesten és Bécsben, majd Marosvásárhelyen ügyvédi vizsgát tett és Gyulafehérvárott nyitott irodát. Az erdélyi püspöki uradalom jogtanácsosa, a gyulafehérvári székeskáptalan ügyésze, Alsófehérmegye törvényhatósági és közigazgatási bizottságának tagja volt. Az 1910-i általános választások alkalmával a kerület volt képviselőjével, Maniu Gyulával szemben választották meg munkapárti programmal.

Meczner Béla (*deteki és tengerfalvi*), a felsőház tagja. 1850-ben született az abaujmegeyi Korlátón. Középiskoláit Budapesten és Sárospatakon, a jogot pedig Eperjesen végezte. Miután ugyanott letette az államtudományi államvizsgát, átvette zempléni és szabolcsi birtokai vezetését. Részt vett Bosznia okkupációjában s mint tartalékos hadnagy és fő-

hadnagy kitüntette magát. 1885-ben a Zemplénnvármegyei Gazdasági Egyesület alelnökévé választotta. Hosszu ideig gondnoka volt az alsózempléni református egyházmegyének, 1891-ben pedig a Tiszáninnyi református egyházkerület zsinati képviselője, egy évre rá pedig konventi képviselője lett. Azóta megszakítás nélkül tölti be e tisztségeket. 1905 és 1906-ban a királyhelmeci kerület országgyűlési képviselőjévé választotta a függetlenségi párt programjával. 1908-ban örökös főrendiházi taggá és Háromszék vármegye főispánjává nevezte ki a király. Főispáni működése során nagy érdemeket szerzett azzal, hogy a háromszékmegeyi politikai pártok villongását lecsillapítva, a békét helyreállította. A koalíció megszűnése után lemondott és visszavonult zemplémegeyi birtokára. 1918-ban a Zemplénnmegyei Gazdasági Egyesület elnöki székébe emelkedett. A

forradalmak idején üldözöbe vették, majd mint tusz heteken át raboskodott. Igen tevékeny részt vett vármegyéje közéletében, harminkét év óta tagja a vármegye közigazgatási bizottságának. Jelentős része volt a zemplénmegyei egységes párt megalakításában s annak 1920 óta elnöke. A felsőházba Zemplén vármegye törvényhatósága küldötte be.

Medgyaszay István, műegyetemi m. tanár. 1877-ben született Budapesten. Középiskolái elvégzése után a Képzőművészeti Akadémián és a műegyetemen tanult Bécsben és Budapesten. Mint építész igen nagy sikereket aratott s többször járt külföldön hivatalos megbízásból is s munkásságáért francia, olasz és osztrák kitüntetést is kapott.

Idehaza számos templomot, muzeumot, színházat és lakóházat épített s a budapesti Nemzeti Színház pályázatán is I. díjat nyert kiváló tervével. A háború alatt ő rendezte a lembergi és margitszigeti hadikiállítását. A bombay-i Indiai Turáni Muzeumot is ő tervezte. Kormányfőtanácsos. A budapesti műegyetemen a magyar nép építőművészete köréből tart előadást.

Medve Miklós (*dálnoki és mezőmadarasi*), ny. I. oszt. követségi tanácsos. 1878. ápr. 27-én született Debrecenben. Középiskolái elvégzése után Budapesten és Berlinben jogot hallgatott, majd Hajdu vármegye szolgálatába állott. 1906-ban a felség személye körüli minisztériumba nevezték ki s itt fokozatosan előrehaladva, 1918-ban osztálytanácsos lett. Közben Budapesten működött a m. kir. népjóléti minisztérium megszervezési munkálatainál, azután Esterházy Móric gróf miniszterelnök mellett teljesített szolgálatot, majd a közlelmzési minisztériumban a népélelmzési osztály vezetője lett s itt maradt a háború végéig. A m. kir. külügyminisztérium felállításá után ennek szolgálatába állott s egyideig a politikai osztály referense volt, később pedig a bécsi követségénél teljesített szolgálatot. 1924-ben vonult

nyugalomba, mint I. oszt. követségi tanácsos. Működése elismerésül több hazai és külföldi kitüntetést kapott. Cs. és kir. kamarás.

Medve Zoltán dr. (*dálnoki és mezőmadarasi*), volt főispán. 1868. jun. 16-án született Domony községben; ősrégi székely családból származik. Középiskolái elvégzése után Debrecenben, Berlinben és Budapesten hallgatott jogot s itt avaták az államtudományok doktorává. Közhivatali pályáját Hajdu vármegyénél kezdte meg. 1898-ban a belügyminisztériumba rendelték be szolgálattételre, ahol 1908-ban a közegészségügyről szóló törvényjavaslat elkészítésével bízták meg. 1910-ben Krassószörény vármegye főispánjává nevezte ki a király. Ez állásáról 1917-ben a Tisza-kormány távozásakor mondott le. Nem sokkal később a Wekerle-kormány alatt Északkelet-Magyarország kormánybiztosává nevezték ki és az összeomlásig maradt e pozíciójában. 1916-ban munkássága elismerésül megkapta a Lipót-rend lovagkeresztjét. A forradalmak óta teljesen a gazdaságának él s csak egyháza életében vesz részt intenzív munkával.

Megyery Géza dr. (*nemesmegyeri*), a felsőház tagja. 1846. szept. 20-án született Megyeren, Szabolcs vármegyében. Az 1865-iki országgyűlésen, mint országgyűlési gyakornok — kis követ — vett részt. Szabolcs vármegye tisztviselője volt 1872-ig. 1872-ben albiró lett Nagykállóban, azután törvényszéki bíró Nyiregyháza, majd törvényszéki elnök és 1905-ben kuriai bíró. 1907-ben saját kérelmére nyugdíjba ment és azóta élénk részt vesz Szabolcs megye közéletében, melynek köztisztletben álló vezéregyénisége. Örökös diszelnöke a Szabolcs megyei Gazdasági Egyesületnek. Erdemeit a király a Lipót-rend lovagkeresztjével jutalmazta. Szabolcs vármegye felsőházi képviselője.

Méhely Kálmán (*kisapsai*), volt nemzetgyűlési képviselő, államtitkár. 1882. aug. 5-én született Budapesten. Itt is végezte tanulmányait, majd a gépészmérnöki diploma megszerzése után hosszabb ideig volt Belgiumban. Hazatérve, a kereskedelmi minisztériumba nevezték ki, amelynek később államtitkára is lett. Kezdeményezője volt a közgazdasági

egyetemnek s megalakulása után annak tanárává nevezték ki. Nagy irodalmi működést fejtett ki és munkáiban főleg ipari és munkásügyi kérdésekkel foglalkozott. Kezdeményezte a közgazdasági irányú oktatást, a munkaadói szervezkedést és ezzel a munkásszervezetek működésének tudományos alapokra helyezését. Az 1920. évi első nemzetgyűlési választásokkor a dorogi kerület mandátumát nyerte el. Meghalt Budapesten 1923. június 21-én.

Méhes Zoltán, műegyetemi ny. r. tanár. 1870. jan. 24-én született Nyéken. A budapesti műegyetemen 1895-ben mérnöki oklevelet szerzett. Tanulmányai bevégeztével 1895—97-ig magánmérnöki gyakorlatot folytatott, majd 1897-ben a műegyetemre került Kisfaludi Liphay Sándor professzor mellé, mint adjunktus. Itt működött Liphay halála után is 1906. szept. 1-ig. 1906-tól, mint meghívott tanár, vasutépítési enciklopédiát adott elő a gépészmérnököknek, 1915-ben rendkívüli tanári címet kapott, 1925-ben pedig nyilvános rendes tanár lett és Zielinszky Szilárd halála után átvette annak örökét. Tanszékéhez 1925-ben hozzácsatolták a vasutépítési enciklopédiát is. Ezzel kapcsolatosan vezetése alatt áll a Közlekedési Múzeum biztosító berendezéseinek osztálya is. Elénk szakirodalmi működést fejtett ki és számos cikke s tanulmánya jelent meg a szaklapokban, főként az ut- és vasutépítés köréből. A Magyar Mérnök és Építészegylet igazgatója.

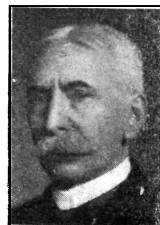
Melchér László (kellemcsi), országgyűlési képviselő. 1861-ben született Sajókörosön. Középkörsön járt. Katonai pályára lépett. Elvégezte a kadetiskolát és mint aktív katonatiszt szolgált 1879-től 1887-ig. Főhadnagyi rangban nyugalomba vonult és átvette gazdaságát, amelyet azóta is vezet. 1910-ben munkapárti programmal képviselővé választották. A kom-

munisták letartóztatták és tizenötévi fegyházra ítélték el. Két hónap leülése után fogságából ugy szabadult ki, hogy a vármegye huszonöt községének föld-

mivesei és gazdái ívet irtak alá, amelyet több száz főből álló küldöttség hozott fel Budapestre s abban azonnali szabadságra helyezését követelték azzal, hogy ha ez a legrövidebb idő alatt meg nem történik, a huszonöt falu minden férfija feljön Budapestre. Ennek a fellépésnek meg is lett az eredménye, mert Melczert azonnal szabadságra helyezték. Háboruba egyetlen fia, Melczér István hősi halála után önként jelentkezett és bár magas kora miatt csak a front megettől szolgálatra osztották be, de ott is kitarzott az összeomlásig. Borsodmegyében a hadifoglyok ügyeletes tisztje volt és példás rendet tartott. 1913-ban, amikor a földbirtokreformról először volt szó, az egész országban elsőnek tett gyakorlati kísérletet ebben az irányban azzal, hogy birtokából 1600 holdat egy- és kétholdas parcellákban nincstelen parasztnak adott bérbe; kísérlete ugyan nem sok eredménnyel járt, amit a földbirtokreform benyújtása előtt tartott ankéton elő is terjesztett. Tekintélyes szereplője a vármegyei közéletnek, Borsod vármegye törvényhatósági bizottságának. Igazgató-választmányi tagja az OMGE-nek, amelynek kebelében különösen lótenyésztési ügyekben hasznosítja szaktudását. Elnöke a Borsodmegyei Gazdasági Egyesületnek és a lótenyésztési bizottságnak. Kerületében több helyen részben új népiskolákat épített, részben pedig a régiak kibővítéséhez tetemes államszegélyt eszközölt ki. A modern gazdaság és állattenyésztés terén szép eredményeket ért el. Az ónodi kerület választotta meg az 1922-es nemzetgyűlésbe és az 1926-os országgyűlésbe is egységespárti programmal.

Melichár Kálmán dr. (*hernádszurdoki*), nyug. államtitkár. 1856. okt. 19-én született Kassán. Tanulmányai elvégezte után 1880-ban jogi doktorrá avatták, majd a honvédelmi minisztérium szolgálatába lépett és itt 1907-ben miniszteri tanácsos lett, 1919-ben pedig nyugalomba vonulásakor államtitkárrá nevezték ki. 1882-ben az egyházjogból a budapesti egyetemen magánta-

nárrá habilitálták, 1900-ban pedig rendkívüli tanári címet kapott. 1909-ben „hernádszurdoki“ előnévvel a magyar nemességet kapta. A háború elején munkássága elismerésül a Lipót-rend lovagkeresztjével tüntette ki a király. Nagy irodalmi munkásságot fejtett ki, számos önálló műve és tanulmánya jelent meg. Nagyobb művei: A magyar hadügy történelmi fejlődése 1715-ig; A véderő szervezete Magyarországon; Egyházi szervezet és vallásügyi igazgatás Magyarországon; Egyház és véderő; A házasság a népesedési politikában.

Melzer Vilmos, volt országgyűlési képviselő. 1858-ban született Segesváron. A gimnáziumot szülővárosában végezte, jogot a kolozsvári egyetemen hallgatott. 1880-ban Segesvár tanácsának szolgálatába lépett; 1883-ban tanácsnok, majd polgármester-helyettes lett. Mint ilyent választották meg, 1896-ban, szabadelpvű párti programmal országgyűlési képviselővé, de a szabadelpvűpártból a helynevekről szóló törvény miatt kilépett, pártonkívüli állást foglalt el és azt megtartotta, amidőn 1901-ben újra képviselővé választották. 1903 végén, a Tisza-kormány megalakulása után, ismét a szabadelpvű párt tagja lett. Az 1905-i, az 1906-i, valamint az 1910-i általános választások alkalmával ugyancsak a segesvári kerület választotta képviselővé. 1906-ban a többi szász képviselővel együtt csatlakozott az alkotmánypárthoz, 1910-ben pedig a nemzeti munkapárthoz.

Menyhárt Gáspár dr., a felsőház tagja. 1868 jan. 6-án született Ekelben, Komárommegyében. Középiskoláit a gyulafehérvári gimnáziumban, egyetemi tanulmányait Kolozsvárott folytatta, majd 1891-ben jogtudományi és egy év múlva államtudományi doktorrá avatták. 1895-ben ügyvédi vizsgát tett és ügyvédi irodát nyitott Kolozsvárott. 1898-ban a kolozsvári tudományegyetem jog- és államtudományi kara magántanárrá habilitálta a magyar magánjogból. Mint

ügyvéd is főleg magánjogi ügyekkel foglalkozott. 1911 decemberében nevezték ki a kolozsvári egyetemen az osztrák magánjog nyilv. r. tanárává és itt működött Kolozsvár megszállásáig. Budapesten a menekült egyetem érdekében rendkívül sokat fáradozott 1921 szeptemberéig, amikor az egyetem Szegedre került, hol annak első rektora volt. 1929-ben a magyar magánjogi tanácsokra neveztetett ki, május 15-én pedig az egyetem megválasztotta őt felsőházi képviselőjévé. Ő alapította a Ferenc József Tudomány Egyetem Barátai Egyesületét, melynek elnöke gróf Bethlen István, ő pedig ügyvezető-elnöke. Tagja a szegedi Dugonics Társaságnak. A magánjogi törvénykönyv előkészítésére alakított bizottságnak, a kolozsvári ügyvédi kamara megbízásából 1907—908 években tagja volt. Élénk részt vett állandóan Kolozsvár város társadalmi és közéletében és az erdélyi katolikus státus működésében, melynek legutóbb igazgatótanácsi tagja is volt, tiszteletbeli titkári minőségben. Kolozsvár törvényhatóságának több mint 15 éven át tagja volt a megszűléséig. A román megszállás idején súlyos üldözéseknek volt kitéve s egyike volt azoknak, akikre magas hadisarcot vetettek ki. Igen jelentékeny szakirodalmi és publicisztikai működést fejtett ki. Megjelent önálló munkái közül felemlíthetjük: Jogcselekmények, különösen az ajándékozás hatálytalanságáról; Az özvegyjogról; Dolgozatok a magánjog köréből; Az elbirtoklásról; Az osztrák polgári törvénykönyv magyarázata; A kötelmijogról. Ezenkívül számos cikke és dolgozata jelent meg a jogi szaklapokban is.

Merfort Viktor lovag, nyug. államtitkár. 1868 jun. 16-án született Budapesten. Jogi tanulmányait elvégezván, 1892-ben a fővárosi pénzügyigazgatóságnál kezdte meg működését, 1894-ben a dohányjövedéki központi igazgatósághoz helyezték át, majd 1897-ben a pénzügyminiszterium dohányosztályába osztották be szolgálatlétre. Ezután a vámosztályba került, 1912—1924-ig az elnöki osztályban működött, előbb mint helyettes, 1917-től pedig,

mint osztályfőnök. 1924-ben államtitkári rangban vonult nyugalomba. Munkássága elismerésül többször részesült kitüntetésben, többek között megkapta a Ferenc József-rend lovagkeresztjét és a III. oszt. vaskoronarendet.

Meskó László dr. (*felsőkubini*), ny. államtitkár, volt országgyűlési képviselő. 1851 szept. 23-án született Nyiregyházán. Tanulmányait szülővárosában,

Eperjesen, Budapesten és Bécsben végezte. Hosszabb ideig tartózkodott külföldön, főleg jogi tanulmányokkal foglalkozva. Hazatérve ügyvédi oklevelet szerzett és Nyiregyházán ügyvédi irodát nyitott. 1878-

ban szülővárosa tiszti főügyészévé választotta; ezt a hivatalt 1892 végéig viselte. Mint tartalékos hadnagy 1878-ban részt vett Bosznia megszállásában. Élénk részt vett a vármegye és város társadalmi és közéletében. Egyházi téren is nagy tevékenységet fejtett ki, felügyelője volt a nyiregyházi főgimnáziumnak, ügyésze a tiszai evang. egyházkerületnek, kerületi főfelügyelője a tiszavidéki ev. egyházmegyének. Első ízben 1892-ben választotta meg képviselőjévé Békés városa. E kerület 1896-ban újra megválasztotta, 1905-ben és 1907-ben szülővárosa választotta meg képviselővé. 1907 elején Günther Antal miniszter mellé politikai államtitkárrá nevezte ki a király, mely állásáról 1909 év végén, a függetlenségi és 48-as párt kettészakadásakor mondott le, amikor az önálló bankot követelőkkel bent maradt a pártban. Justh Gyula indítványára az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt elnökévé választották. Az 1910-i általános választások alkalmával újra szülővárosa mandátumát nyerte el. 1916-ban főispánná nevezték ki Nyiregyházára, azonban 1918 szeptemberében lemondott állásáról. A forradalomkor visszavonult minden közszerepléstől. Nagy munkásságot fejtett ki irodalmi téren is, számos politikai tanulmánya jelent meg a fővárosi sajtóban. Meghalt 1922 jul. 23-án.

Meskó Zoltán (*felsőkubini*), országgyűlési képviselő, nyug. államtitkár. 1883-ban született Baján. A morva-fehértemplomi katonai főreáliskola el-

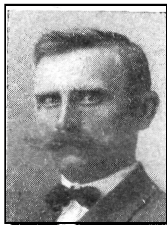

végzése után a bécsi katonai akadémiát végezte el. Tanulmányai befejeztével hosszabb ideig tartózkodott Németországban. A háboru alatt haretéri szolgálatot teljesített s 1916-ban, az olasz fronton tanusított vi-

téz magatartásáért a kardokkal diszített signum laudis-szal tüntették ki. Szolgálatonkívüli százados. Számos gazdasági és társadalmi egyesület tisztséget viselője és tagja. Egyik alapítója az Országos Földművelésszövetségnek. 1920-ban a kiszegedpárt megszervezésében fejtett ki nagy tevékenységet. Egyideig vezértitkára és osztályfőnöke volt a Gazdák Biztosító Szövetkezetének. Baja város törvényhatósági és közigazgatási bizottságának tagja. 1917 május óta a régi képviselőháznak is tagja volt a keceli kerület megbízása alapján. 1917-ben a gróf Apponyi vezetése alatt álló függetlenségi pártnak, majd a párt feloszlása után a Bizony Ákos-féle függetlenségi pártnak volt a tagja. Már a háboru előtt felvetette az agrárelemek tömörülésének gondolatát. A forradalom kitörésekor néhány napig Baja város kormánybiztos-főispánja volt. Mikor Baját a szerbek megszállták, fogságba vetették, onnan kiszabadulva Szegedre ment és résztvett a nemzeti hadsereg szervezésében. A Friedrich-kormányban kiszegedügyi, majd a Teleki-kormányban belügyi államtitkár volt. Az első nemzetgyűlésbe a kiskőrösi kerület küldötte be. Különösen a földbirtokreformnál és katonai kérdéseknél szolgált fel. Nagyatádi Szabó István kiszegedpártjának alelnöke volt. A második nemzetgyűlésbe az egységspárt programjával választotta meg a kiskőrösi választókerület, e pártból azonban elvi ellentétek miatt hamarosan kilépett s ellenzékbe ment át. Jelentős felszólalásai hangzottak el a házhelyhezjuttatás, a

választójog s általában az agrárkérdésekben. A földműves lakosság megszervezése és ügyeinek felkarolása tekintetében régóta közismert szerepet játszik. A frankhamisítás ügyével kapcsolatban a kormány ellen megindított támadások közepette belépett az egységspártba, ezzel dokumentálva, hogy e támadásokkal szemben fedezni kívánja a kormányt. Számos interpellációt mondott a földreform és a hadirokkantak ügyében. A Faluszövetség társelnöke. Az országgyűlésbe a kiskőrösi kerület küldötte be nagy szó-többséggel. Budapesten megalapította Pesti Ujság című lapját, melyben a kisgazdaérdekekért harcol. A Háznak közismert humoristája. Anekdotáit Vidor Gyula hirlapíró társaságában sajtó alá rendezte s könyvolalakban is kiadta „Vidám históriák” cím alatt.

Mészáros István ifj., felsőházi tag. 1883-ban született Nagygyencsen, Vas vármegyében. Atyja földműves volt, aki háromezer négyszögölnyi földjén gazdálkodott. Már tíz éves korában nap-szából keresett pénzzel segítette szüleit, később pedig a szombathelyi városi vízvezeték elkészítésénél, a városi kövezésnél és az aszfaltozó munkálatoknál dolgozott mint munkás 5 éven keresztül. Szülei azonban visszahívták kis gazdaságukba s apjával együtt aratni járt, vagy mint részes munkás dolgozott cséplőgépek mellett. Huszéves korában megszervezte községében a Katolikus Ifjúsági Egyesületet, mely 1907-ben ügyvezető elnökké választotta. Mint ilyen megalapította az Ifjúsági Könyvtárt, melyet rövid idő alatt kifejlesztett. A háború kitörésével mindkét egyesület működése szünetelt, de 1919 januárjában újjáéledt s ismét őt választották meg elnökké. Az Ifjúsági Egyesület selyemzászlaját a kommunizmus alatt készítette el és ennek hazahozatala miatt súlyos kellemetlensége támadt a szombathelyi bolsevistákkal. Társadalmi és gazdasági téren régóta széleskörű tevékenységet fejt ki. Műkedvelő előadá-

sok, vallásos és hazafias ünnepélyek útján lehetővé tette a községben a hősi halottak emlékszobrának felállítását. 1921-ben megalakította a Nagygyencsi Gazdaszövetséget, amelynek ma is elnöke. 1922-ben Vas vármegye mezőgazdasági bizottsága beküldötte a Felsődunántuli Mezőgazdasági Kamarába, ahol mint a földműves kuria képviselőjét beválasztották az igazoló, fegyelmi és közigazgatási bizottságba, az állattenyésztési és talajismereti szakosztályokba és a kamara igazgató tanácsába. A kamara elnökségének és igazgatóságának figyelmét mint kamarai tudósító hívta fel magára havonként beterjesztett részletes gazdasági helyzetjelentéseivel. A Felsődunántuli Mezőgazdasági Kamara 1925-ben delegálta őt az Országos Mezőgazdasági Kamarába, mely beválasztotta a felsőházba.

Mezőssy Béla, volt földmívelésügyi miniszter. 1870. nov. 13-án született Tolcsván, Zemplénmegyében. Jogi tanulmányait elvégezve Szabolcs megye tiszteletbeli aljegyzője lett. 1896-ban a nagykállói választókerület, mint a függetlenségi párt tagját képviselőnek választotta meg. A Házban pártja megbízásából több ízben szólalt fel, különösen közigazgatási és közigazgatási kérdésekben. A Fejérváry-féle kormányzat ideje alatt a szövetkezett ellenzék által választott országos vezérő bizottság tagja volt. Szabolcs vármegye alkotmányvédő bizottságának előadója volt és a nemzeti ellenállást e vármegyében szorgalommal és kitartással szervezte. Buzgólkodásával a tiszttviselők ellenállási alapjára 400.000 koronát gyűjtött össze és ez alap birtokában a vármegye közönsége a nemzet jogainak védelmében rendíthetetlenül kitartott és a kinevezett királyi biztossal szemben a legmezevebb ellenállást tanusította. Az 1906-i képviselőválasztáskor régi kerülete újra képviselőjévé választotta. 1906 májusában földmívelésügyi államtitkárrá nevezték ki; ez állásától 1910-ben vált meg. 1908-ban az Ausztriával való gazdasági kiegyezés megkötése után a király a Lipót-rend közepkeresztjével tüntette ki. Mint Kossuth-pártit 1910-ben egyhangúlag újra megválasztották. 1912-ben be-

lépett az alkotmánypártba. 1917 júniusában földmivelésügyi miniszter lett, de 1918 jan. 25-én lemondott állásáról.

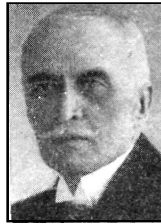
Miakits Ferenc, volt nemzetgyűlési képviselő. 1876-ban született Érden, Fejérmegyében. Jómodu szülőktől származott, akik iskoláztatni kívánták. Szülei azonban később tönkrementek s ő kénytelen volt a reáliskolát, melynek három osztályát már elvégezte, otthagyni. Ekkor lakatosinasnak adták. Budapesten tanulta a lakatosmesterséget; 1894-ben szabadult föl. 1896-ban beiratkozott a lakatosszakegyletbe, azután külföldre ment és csak 1900-ban jött vissza. 1901-ben a régi vasmunkásszövetség elnöke lett. 1902. év végén sikerült elérnie, hogy a két vasmunkásszervezet egyesüljön és azóta a vasmunkásszövetség központi vezetőségének állandóan tagja volt. 1905-ben a lakatосmunkások titkárának választották meg. 1907-ben behívták a központba, ahol a pénztárosi és könyvelői tisztelet töltötte be, majd pedig 1917-ben a Vas- és Fémmunkásszövetség központi titkára lett. A Magyarországi Szociáldemokrata Párt vezetőségének 1913 óta egyfolytában tagja. 1919 végén a Clark-féle egyezmény alapján alakult kormányban kereskedelemügyi politikai államtitkár volt. A külföldi szocialista és szakszervezeti kongresszusokon számos esetben vett részt és ezeken képviselte a szaktársait és a pártot. Mint a szövetség titkára eréllyel és hozzáértéssel vezette a hatalmas vas- és fémmunkásmozgalmat. A nemzetgyűlési választásokon Győrött a II. kerületben s a budapesti déli lajstromos kerületben kapott mandátumot s a győrit tartotta meg. Meghalt 1924 máj. 17-én.

Micseh Endre, nyug. h. államtitkár. 1858 nov. 13-án született Kővágáson, Trencsénmegyében. A budapesti egyetemen folytatott jogi tanulmányokat, majd 1888-ban a kereskedelmi minisztériumba neveztek ki. Segédtitkári rangban volt beosztva a millenáris kiállítás igazgatóságához, 1898-ban pedig az iparfejlesztési ügyosztály vezetésével bízták meg. E minőség-

ében szerkesztője lett a Közgazdasági Értesítőnek. Miniszteri biztosként működött közre a bukaresti és a turini kiállítás rendezésénél s ekkor kapta meg a Szent Móric- és Szent Lázár-rend középkeresztjét, valamint a román királyi csillagrend középkeresztjét. A forradalmak után nem teljesített szolgálatot, de a kommün bukása után újra elfoglalta régi állását. 1922-ben h. államtitkárrá nevezték ki s ebben az évben nyugalmába is vonult.

Mihálffy Ernő dr., egyetemi ny. r. tanár. 1863. nov. 20-án született Tamásiban, Tolna vármegyében. A budapesti tudományegyetemen jogi, majd államtudományi doktorrá avatták. 1896-ban a pénzügytanból egyetemi magántanárrá habilitáltak. 1888—1921-ig a pécsi jogakadémián a közgazdaságtan, a pénzügytan és pénzügyigazgatási jog tanára volt, 1922-ben pedig a pécsi

Erzsébet tudományegyetemen a közgazdaságtan és pénzügytan nyilvános rendes tanára lett. Az 1924—25-iki tanévben az egyetem rektora, az 1926—27-iki tanévben a jog és államtudományi kar dékánja volt. Irodalmi munkái: Az erdő és közgazdasági jelentősége; Magyarország külkereskedelmi politikája és az új vámtarifa; Devalváció és pénzreform.

Mihálffy Vilmos, országgyűlési képviselő, államtitkár. 1870-ben született a tolnamegyei Tamási községben. Jogi tanulmányainak elvégzése után 1894-

ben a belügyminisztériumba neveztek ki és azóta rövid megszakítással állandóan ott működött. Munkássága elismerésül 1913-ban a Ferenc József-rend lovagkeresztjével, 1917-ben pedig a II. oszt. polgári érdemkeresztrel tüntették ki. 1918-ban neveztek ki miniszteri tanácsossá, 1922-ben h. államtitkár lett. A belügyminisztérium közjogi osztályának volt a vezetője és mint ilyen részt vett több

választójogi törvénytervezet előkészítésében. Vázsonyi Vilmos választójogi minisztersége alatt hozzá osztották be Mihálffy Vilmost is az új törvénytervezet előkészítésére. 1929-ben időközi választáson a mohácsi választókerület mandátumát nyerte el egységespárti programmal. Ugyanez évben vonult nyugalomba s ez alkalomból az államtitkári címmel tüntették ki.

Mihali Tivadar dr., volt országgyűlési képviselő. 1855 márc. 15-én született a szolnokdobokamegyei Kisbuny községben. Jogi tanulmányait Kolozsvárott végezte, majd 1884-ben Nagyváradon ügyvédi vizsgát tett s azután Désen ügyvédi gyakorlatot folytatott. A magyarországi román nemzetiségi mozgalom egyik vezetője volt. A kolozsvári memorandum-pörben két és fél évi államfogházra ítélték, amiből másfél évet Vácott le is ült. 1905-ben a nagyilondai kerület választotta meg képviselőjévé a román nemzetiségi programmal. A Házban a felirati vita során ő terjesztette be a nemzetiségek felirati javaslatát. 1906-ban és 1910-ben ismételtelen elnyerte régi kerülete mandátumát. A nemzetiségi képviselők clubjának elnöke volt. A román megszállás óta prefektus, később parlamenti képviselő lett, jelenleg pedig Kolozsvár polgármestere.

Mihalovich Antal, volt főrendiházi tag, Horvát-Szlavon-Dalmátország bánja. 1868-ban született. Tanulmányai elvégzése után Verőcemegeye szolgálatába lépett, majd 1901-ben nemzeti párti programmal képviselővé választották, 1904-től 1907-ig verőcei főispán volt. 1913-ban újra képviselő lett. Skerlec Iván báró bukása után 1917 jun. 29-én horvát bánná nevezték ki s mint ilyen előkészítette az elszakadást. Az elszakadás után a zágrábi Nemzeti Tanács újra kinevezte bánná, de a belgrádi kormány már 1919 januárjában felmentette állásától. Azóta különbözőképpen próbálkozott elhelyezkedni, de mandátumhoz nem jutott. 1925 óta a szerb radikális párt tagja. Bánná történt kinevezésekor 1917-ben a király a valószínűs belső titkos tanácsosi méltósággal tüntette ki.

Mihalovits János dr., volt felsőházi tag. 1877 máj. 31-én Privigyén, Nyitra-

megyében született. Középiszkolai tanulmányait elvégezve, a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen hallgatta a jogot s ugyanott a jog- és államtudományok doktorává avatták. Utóbb a selmecbányai bányamérnöki és erdőmérnöki főiskolán elvégezte a bányamérnöki szakot és 1905-ben abszolutoriumot nyert. 1905 okt.-tól 1906 okt.-ig a kapnikbányai ércbányáknál és fémkohónál gyakornokoskodott; 1906-tól 1907 okt.-ig az aninai szénbányáknál teljesített szolgálatot, 1906-ban kir. bányaesküdtté nevezték ki, 1909-ben kir. bányabiztossá lépett elő. 1907-től 1909-ig a gölnicbányai kir. bányabiztosság s 1909-től 1911-ig a zágrábi kir. bányakapitányság kebelében működött. 1911 okt. 1-től 1912 novemberéig mint helyettes-tanár, 1912—1915-ben mint rendkívüli tanár s 1915 óta mint rendes tanár látja el a kir. bányamérnöki és erdőmesteri főiskolán a jogi tanszék vezetését. 1923-ban az V. fizetési osztályba lépett elő. 1923—24. tanévben a főiskola rektora, 1924—25. és 1925—26. tanévben prorektora volt. 1925. és 1926. években az Orsz. Bányászati és Kohászati Egyesületben az egyik alelnöki tisztet töltötte be. A „Stella“ csillagászati egyesület elnöki tanácsának tagja. A szaklapokban közölt dolgozatain kívül a következő önálló műveket adta ki: „Magyar erdészeti jog“; „A négyszázharmincéves magyar bányatársulási intézmény eredete és fejlődése“; „A magy. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola multja és jelene“. A soproni bányászati és erdészeti főiskola választotta felsőházi taggá, de 1928. febr. 18-án lemondott megbízatásáról.

Mihályi Péter dr., volt országgyűlési képviselő. 1880-ban született Kassán. Középiszkolai tanulmányait szülővárosában végezte el, a jogot pedig a bécsi és a budapesti egyetemeken hallgatta. Tanulmányai befejeztével Máramaros-megye szolgálatába állott, ahol nem sokára szolgabíróvá választották, majd a felsővisói határrendőrség kapitányává nevezték ki. Az 1910-iki általános választásokon a sugatagi kerület nemzeti munkapárti programmal megválasztotta országgyűlési képviselőnek.

Mihályi Viktor, gyulafehérvári és fogarasi g.-k. érsek és metropolita, volt főrendiházi tag. 1841 máj. 19-én született Joódon, Máramaros megyében. Érettségi vizsgát Kassán tett 1857-ben. Két évig hallgatta a bölcsészeti tanulmányokat, majd négy évig a teológiát Rómában a „Colleggio Urbano de Propaganda Fide“ intézetben, mint „Pontificio Collegio Greco di S. Atanasio“ növendéke hallgatta; teológiai doktorrá ugyanott 1863-ban avatták. Áldozórá szentelték 1863 nov. 8-án Rómában, a Szent Atanázról címzett görög templomban. A szamosujvári papnevelőben mint tanulmányi felügyelő, valamint az egyházi történelem és a kánonjog tanára működött 1869 tavaszáig; lugosi püspökké a király 1874 nov. 25-én nevezte ki. A lugosi egyházmegyét 1875—1895-ig kormányozta. Több ízben betutazta Olasz-, Francia- és Németországot. XIII. Leo pápa házi prelátusává, pápai trónállóvá és római gróffá nevezte ki. A király 1894-ben gyulafehérvári és fogarasi érsekké és metropolitává nevezte ki, a pápa pedig 1895-ben az érseki székre helyezte. Beiktatása Balászfalván 1895 máj. 26-án ment végbe. A bukaresti román tudományos akadémia és a román történelmi társaság tiszteletbeli tagja volt. Meghalt 1918 jan. 21-én, Balászfalván.

Mikes János gróf (*zabolai*), szombathelyi r. k. püspök, a felsőház tagja. Az ősi Mikes-család sarja, 1876 jun. 27-én született Zabolán. Középiskolai tanulmányait Kalksburgban, a teológiát pedig Innsbruckban végezte. 1899-ben szentelték pappá és előbb Gyergyóujfaluban volt káplán, majd ugyanott plébánossá választották. A hivek terhén könnyítendő

250,000 korona kezeváltási alapot létesített. 1906-ban székelyudvarhelyi plébánossá választották és püspöke főesperessé nevezte ki. Ő restauráltatta ott a templomot és a plébániaházat, ő építtetett új katolikus főgimnáziumot és alakította át a régi gimnáziumi épületet nevelőintézeté. Székelyudvarhely valósággal megsirat-

ta nagyszerű és népszerű lelkipásztorát, amikor 1911-ben szombathelyi püspökké neveztetett ki. Mindjárt püspöksége elején katolikus napilapot alapított székvárosában, Toursból ereklyéket szerzett Szent Márton püspöknek, székvárosa szülöttének és az egyházmegye védőszentjének földi maradványaiból, azt országos ünnepély keretében elhelyeztette az általa készített szes márványoltárra. Több ízben rendezett miszsiót és évente tart papjainak és híveinek szentgyakorlatokat, konferenciát. Új emeletet épített az elaggott papok házára. Megalapította az Egyházmegyei Takarékpénztárt és sok virágzó katolikus intézményt keltett életre. Művészi érzékkel restauráltatta püspöki székesegyházát és palotáját, amelyben értékes képtárt gyűjtött. Az innsbrucki egyetem hittudományi kara tiszteletbeli doktorrá avatta. A nagy munkaerejű, buzgalmu és eredményes munkájú püspököt a forradalmi kormány bátor felépése miatt 1919 febr. 27-én internálta, majd a kommunisták a budapesti gyűjtőfogházba szállították. A kommunizmus bukása után hívei örömujjongása közben vonult be nagy ünnepélyességgel Szombathelyre. IV. Károly első visszatérési kísérlete alkalmával hozzá szállott.

Miklós Ödön (*miklósvári*), volt főrendiházi tag. 1856 dec. 14-én született Finken Borsodmegyében, régi nemesi családból. Édesatyja idősebb Miklós Gyula vö-

rössapkás honvéd, hosszabb ideig osztrák hadifogoly, később edelnyei főszolgabíró, országgyűlési képviselő, majd országos borászati kormánybiztos volt, akinek emlékét őrzi a filoxerától megmentett kecskeméti bor-

vidék hálájából felállított kecskeméti Miklós-szobor. Középiskolai tanulmányait Budapesten kezdte, majd Bécsben folytatta. Kitüntetéssel szerezte meg a mérnöki oklevelet 1879-ben a budapesti József-Műegyetemen. Trefort, akkori kultuszminiszter egy évi tanulmányutra küldte ki Amerikába a fiatal mérnököt, aki innen hozta magával Budapestre az

első írógépet és megszerezte a világhírű Fairbanks Mérleggyár európai szabadalmát. Ő tervezte és építette meg a főváros megbízásából a budapesti közraktarakat. Később az általa létesített Fairbanks-gyárnak lett vezérigazgatója. 1892-ben a szirmabessenyői kerület képviselőjévé választotta szabadelvű programmal, 1894-ben, a Wekerle-kormány alatt a földmivelésügyi minisztérium államtitkárává nevezték ki. Csaknem három évig volt államtitkár, mely idő alatt a fontos törvényjavaslatok egész sorozatát terjesztette elő. Az ő kezdeményezésére történt a mezőrendőri törvény elkészítése, továbbá a nagyszabású vízi beruházási program a Tisza-szabályozással kapcsolatban, valamint a kincstári fürdőtelepek: Lillafüred, Fenyőháza és Tátralomnic létesítése. Tevékeny részt vett a milleniumi kiállítás előkészítési munkálataiban, majd az 1900-iki párisi kiállítás szervezési munkálatait, mint kormánybiztoshelyettes nagy sikerrel végezte. Fontos szerepe volt a Római Nemzetközi Mezőgazdasági Intézet megszervezésében s a világháború kitörése előtt közel 10 évet töltött Rómában, mint a magyar állam képviselője ezen intézetnél, mint az intézet alnöke. Ezekben az esztendőkből kezdődik bizalmas, bensőséges viszonya az olasz királyi családhoz, mely élete utolsó percéig fennállott s melyet még a közbejött világháború sem tudott megszakítani. A világháború után a kormány felhívására résztvett a jóvátételi párisi konferenciákon, ahol főleg földmivelési és közigazdasági kérdésekben tett az országnak nagy szolgálókat. Ő volt az első elnöke a Nemzetközi Duna Bizottságnak, melyben nagy eredménnyel védte meg Magyarország gazdasági érdekeit. Fáradhatatlan munkássága közben, hivatalos útja alkalmával érte utól a halál Passauban, 1923. máj. 30-án. Hosszu közpályája alatt számos bel- és külföldi kitüntetésben részesült, tulajdonosa volt a Ferenc József-rend nagykeresztjének, a vas-koronarendnek, az olasz koronarend nagykeresztjének, a francia becsületrend tisztí keresztjének. V. b. t. t. Tanulmányait és törvényjavaslatait barátai s tisztelői adták ki 5 kötetben.

Miklós István, hajdudorogi gör. kat. püspök, a felsőház tagja. 1857. aug. 22-én született a zemplénmegyei Rákóczi községben. Középkisiskolai tanulmányait Ungváron végezte, a teológiát ugyanott és Budapesten. A tehetséges ifjút az ungvári püspök fogalmazóvá, majd a kántortanítóképző intézet tanárává és a pap-árvák nevelőintézetének igazgatójává nevezte ki. 1884-ben szentelték áldozó pappá, 1888-ban püspöki titkár lett és 1890-ben pápai tb. káplánna, majd a munkácsi egyházmegye szentszéki ülnökévé nevezték ki. 1894-ben a sátoraljaujhelyi lelkesi javadalomba kerül, mint az egyházkerület esperese. Lelkészkedése alatt a város egyik legnépszerűbb és legtekintélyesebb tényezője lett. 1905-ben Zemplén vármegye főesperesévé emelkedik, 1907-ben megkapja a Ferenc József-rend lovagkeresztjét. 1913-ban hajdudorogi püspök lesz s nagy lelki erővel küzdi végig az ellene, mint a magyarság rendíthetetlen fia ellen intézett támadásokat. Az összeomlás utáni viharos időkben sokat szenved. Jelenleg Nyiregyháza püspökségének székhelye.

Mikó Bálint, volt főrendiházi tag. 1843-ban született. Tanulmányait Brassóban, Kolozsvárott, Nagyszébenben s mint hites kancellista a marosvásárhelyi kir. táblán végezte. 1861 óta élénken résztvett a megye politikai és gazdasági mozgalmában. 1876-ban képviselőjelöltül lépett fel a csikszeredai kerületben s ettől kezdve a kerületnek mindig egyhangulag választott képviselője volt, mignem 1882-ben Csikmegye főispánjává nevezték ki. 1892-ben a Lipót-rend lovagkeresztjével tüntették ki. A főrendiháznak mindjárt a Ház újjáalakítása után kinevezés folytán tagja lett. 1901-ben a magyar-román határonalon az 1900-ban fogantatott munkálatok körül szerzett érdemei elismeréséül a Szent István-rend kiskeresztjét kapta. A főispáni széktől 1905 február havában vált meg és ekkor a király titkos tanácsossá nevezte ki. Meghalt 1919 szept. 11-én.

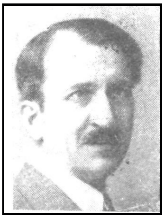
Mikó Ferenc dr. (bölöni), helyettes államtitkár. 1880 nov. 16-án született Désen, Szolnok-Doboka vármegyében.

A budapesti református főgimnázium elvégzése után Budapesten és Kolozsvárott folytatott jogi tanulmányokat és 1902-ben avatták fel a jogtudósok doktorává. 1905-ben bírói vizsgát tett, előzőleg már mint bírósági joggyakornok működött. 1905-ben be-

rendelték szolgálattételre az igazságügyminisztériumba, ahol előbb a bírói felügyeleti, majd az elnöki osztályban munkálkodott. 1920 óta az elnöki osztály főnöke. 1914. aug. 1-én mint tartalékos tüzérhadnagy hadba vonult és a harcérten volt 1918 márciusig, amikor beosztották a hadfelügyeleti bizottságba. Vitéz magatartásáért többször kitüntették, így megkapta a kardokkal ékesített III. oszt. katonai érdemkeresztet, a hadiékitményes ezüst és bronz érdemérmét. A magyarországi unitárius egyház világi elnöke. Kiváló munkássága elismerésül legutóbb a II. osztályu magyar érdemkeresztrel tüntették ki.

Mikovényi Jenő dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1876-ban született Keszthelyen. Középiskoláit Pápán és Veszprémben végezte, a jogot Budapesten, aztán a bírói pályára lépett. Előbb Hatvanban volt gyakornok, majd bírósági jegyző, később a salgótarjáni járásbíróhoz került. 1918 óta a salgótarjáni járásbíró vezető bírója volt. Már a kom-

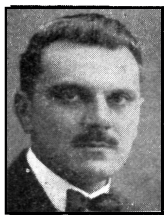
mün alatt hozzálátott a munkásság szervezéséhez és keresztényszociális szakszervezetek létesítéséhez. Az első nemzetgyűlésbe Salgótarján városa küldte egyhangu választással a Keresztény Egyesülés programjával. Több fontos javaslat előadója volt. A kereszténypártból később kilépett s a disszidensekhez csatlakozott, majd amikor megalakult az egységspárt, annak tagja lett. E párt programjával lépett fel Hatvanban, ahol a kerület volt képviselőjével szemben győzött 1922-ben. Meghalt 1925. júl. 21-én.

Mikszáth Kálmán, főispán. 1885. ápr. 28-án született Budapesten. Itt végezte el tanulmányait s a Pázmány Péter Tudományegyetemen nyert jog- és államtudományi oklevelet. Hallgatója volt a párisi Faculté du droit-nak s a londoni egyetemnek. Tanulmányai elvégzése után élénk részt vett a magyar közéletben s publicisztikailag is működött. Az év legnagyobb részét horpácsi birtokán töltötte s Nógrád vármegye közéletének egyik vezető tagja volt. Hajlamai a politikai pálya felé sodorták, de a magyar politikai élet zavaros alakulásai következtében az aktív politikába csak nehezen tudott behelyezkedni. Tisza István szűkebb köréhez tartozott s Tisza bukása után aktív szerepet vállalni nem akart. Az összeomlás után kialakult pártok egyikéhez sem csatlakozott, politikai barátjaival megalakította a báró Kürthy Lajos elnöklelte alatt álló Középpártot, melynek programjával az első nemzetgyűlési választáson kisebbségben maradt. Ezután hosszú időre visszavonult a politikától s irodalmi működést fejtett ki. Önállóan megjelent munkái: „Az általános szavazatjog” és „A kötelesség állama” a magyar politikai irodalom számottevő munkái. Több kisebb tanulmánya is megjelent, amelyek közül kiemelkedik Tisza halálának harmadik évfordulóján a Nemzeti Társaskörben elmondott emlékbeszéde. Számos kulturális és társadalmi alakulat vezető tagja. Közte volt a Tisza-emlékbizottság alapítójának s annak első előadója volt. Résztvett a báró Perényi Zsigmond vezetése alatt működő Magyar Nemzeti Szövetség alapításában. Előadója a Vármegyék Országos Bizottságának, s mint ilyen élénk részt vett az autonómista mozgalmakban. A Magyar Tudományos Akadémia Tiszaművek kiadására alakult szerkesztőbizottságának tagja. Az egységspárt megalakulása után Bethlen István grófhoz csatlakozott. 1926-ban Miskolc főispánjává nevezetett ki. Mint főispán hatalmas lendületet adott Miskolc város kulturfejlődésének s felelevenítette a Lévy József Közművelődési Egyesületet, mely elnöklelte alatt a város kulturéletének egyik irányítója lett. Főispánisága idejé alatt igen sokat tett szociálpoli-

tikai téren. Megindította a munkáslakásépítő akciót. A házhelyhez jutott munkásság hálijának kifejezéséül a munkástelepet Mikszáth Kálmán-telepnek nevezte el. Gondoskodott a munkások kulturszükségleteinek kielégítéséről s a társadalom adakozásának felhasználásával és kormánytámogatás mellett létesítette a Felsővárosi Dal- és Önképzőkör székházát, amely Miskolc egyik legszebb épülete.

Milcsevics János, volt nemzetgyülési képviselő. 1873 dec. 24-én született Máramarosszigeten, ugyanott végezte el a gimnáziumot és a jogakadémiát. Már fiatalon zilahi szolgabíró lett, később pénzügyi fogalmazói szakra lépett át, ahol tanácsosi rangig emelkedett. Az első nemzetgyülésen a cinkotai kerületet képviselte kisgazdapárti programmal.

Milotay István dr., volt nemzetgyülési képviselő. 1883 máj. 3-án született Nyirbátorban. Jogi tanulmányait Debrecenben folytatta s egyik vezére volt az akkori „keresztmozgalom“-nak. A kolozsvári egyetemen avatták jogi doktorrá, majd Szabolcs vármegye szolgálatába állott. Később mint ügyvédjelölt munkálkodott s közben sürün irt cikkeket a „Nyirvidék“-be. 1907-

ben egyik tanulmányát Rákosi Jenő a „Budapesti Hírlap“-ban közölte s nem sokkal azután a lap munkatársává szerződtette. 1913-ban megvált a „Budapesti Hírlap“-tól és megindította az „Uj Nemzedék“ című politikai hetilapot, amelynek hasábjain a magyar önállóság hirdetőinek és a zsidókérdés napirenden tartóinak egyik vezérévé szegődött. A forradalomkor élesen szembe fordult Károlyiékkel, amiért szerkesztőségét feldúlták, majd a proletárdiktatura kitérőesekor kénytelen is volt elmenekülni. A bolsevizmus bukása után a napilappá átalakított Uj Nemzedéknek előbb felelős, később főszerkesztője lett, de 1920-ban e laptól megvált és megalapította a Magyarországi című politikai napilapot. Az első nemzetgyülésnek mint Debrecen I. ker. kép-

viselője volt tagja. Mint publicista aratta és aratja ma is a legnagyobb sikereit. Önállóan megjelent műve: Tíz esztendő (1924); Zsidó elemek a magyar irodalomban (sajtó alatt).

Mirbach Antal báró dr., a felsőház tagja. 1886-ban született Sombereken. Középiskoláit Tatatóvároson s Nyitrán, a jogiakat pedig Pécsen és Kolozsvárott

végezte, ahol jogtudományi doktorrá avatták. 1912-ben mint közgazgatási gyakornok Baranyamegye szolgálatába lépett, 1913-ban tb. aljegyző lett, 1914-ben pedig lemondván állásáról, szatmárme gyei birtoka vezetését vette át. A román megszállásakor kénytelen volt 2300 holdas birtokát ott hagyni és sombereki 420 holdas gazdaságán gazdálkodik azóta. Igazgatósági tagja a Baranyavármegyei Gazdasági Egyesületnek s tagja Baranya vármegye törvényhatósági bizottságának. Az 1922—1926-os nemzetgyülésen, mint pártönkivüli, a mohácsi kerületet képviselte s a felsőházba Baranya vármegye küldte fel Mándy Samu lemondása után.

Miskolczy Imre, volt országgyülési képviselő. 1853-ban született Álmosdon; édesanyja Kölcsey Klára, Kölcsey Ferenc unokahuga volt. Középiskoláit Nagyváradon, az egyetemet Budapesten végezte s orvosdoktori diplomát nyert. A budapesti egyetemen hat évig a belgyógyászat tanársegéde volt, a budapesti államrendőrség szervezésekor pedig helyettes rendőrfőorvossá nevezték ki. Az 1893-iki kolerajárvány idejében miniszteri biztos volt s tizenegy vármegyében működött; e munkájáért számos elismerésben volt része. Nemsokkal utóbb a belügyminisztériumba közegészségügyi főfelügyelővé nevezték ki, később osztálytanácsosi rangot nyert s ez állásában nyugdíjazták. Az 1910-iki általános választásokon a tatabányai kerület nemzeti munkapárti programmal választotta képviselővé.

Mocsáry Sándor, volt országgyülési képviselő. 1869-ben született a nógrád-

megyei Lapujtón. A budapesti tudományegyetemen jogot hallgatott s államtudományi doktori oklevelet szerzett. Elvégezte ezután a drezdai kereskedelmi akadémiát is. 1889-ben Nógrád-megye tiszteletbeli főjegyzője lett. A mezőgazdasági érdekképviseletek munkájában élénken részt vett, az országos gazdakongresszus közigazdasági bizottságának előadója volt. Az 1910-iki általános választásokon a füleki kerület képviselővé választotta meg nemzeti munkapárti programmal.

Mokcsay Zoltán, főispán, volt nemzetgyűlési képviselő. 1872-ben született Mokcsán, Ungmegyében. Középiskoláit Sárospatakon és Iglón, a jogakadémiát Máramaroszigeten végezte. Tanulmányainak befejezése után megyei szolgálatba lépett. Előbb szolgabíró, majd főjegyző, később pedig főszolgabíró lett Huszton. A román megszállásakor, mivel az eskü letételét megtagadta, állásából elbocsátották. Később cseh megszállás alá került járása, ahonnan kftasították. Nemsokkal azután Kunszentmiklóson telepedett le, ahol képviselővé választották. Mikor a Károlyi-féle kormányzat idején Ruszkakrajna-tartományt létesítették, Bereg, Ugocsa és Máramaros vármegyék magyarságát összegyűjtötte, azoknak élére állt, hogy az új szervezet helyére a régi állapot visszaállításáért küzdjön. Ez ügyben hét küldöttséget vezetett annak idején a kormány elé. Az egységspárt programjával kapott mandátumot a második nemzetgyűlési képviselőválasztásokon Kunszentmiklóson. Jelenleg Hódmezővásárhely tj. város főispánja.

Molnár Béla, volt országgyűlési képviselő. 1865. dec. 22-én született Gálzácson. Középiskoláit Kassán végezte; jogi tanulmányai befejeztével államtudományi tudori oklevelet nyert. 1892-ben választották meg először szabad-elpvűpárti programmal az olaszlisztkai kerületben. 1901-től 1910-ig nem volt tagja a Háznak. 1910-ben a megyeszóci kerület választotta meg nemzeti munkapárti programmal.

Molnár János, volt felsőházi tag. 1857-ben született a szabolcsmegyei Ajákon. Sárospatakon járt iskolába, el-

végezte a tanítóképezdét és tanítói oklevelet szerzett. 1879-től 1892-ig Sárospatakon tanítóskodott, majd nyugdíjaztatta magát, azóta kisbirtokán gazdálkodott. 1896-ban Sárospatak főbírájává választotta; ezt az állást 1907-ig töltötte be. 1920-ban képviselővé

választották kizsugdapárti programmal herceg Windischgraetz Lajossal szemben, a petícióval megtámadott mandátumot azonban szabálytalanságok miatt megsemmisítették. Az új választáson régi ellenfelével szemben kisebbségben maradt. A mezőgazdasági kamarák megalkotása óta ennek a szervezetnek minden fokában vezetőszerphez jutott; a községi, járási, megyei bizottság elnöke, a Tiszajobbparti kamara al-elnöke, az Országos Mezőgazdasági Kamara választmányi tagja volt. Az OFB-nek is tagja volt. Sárospatak politikai és gazdatársadalmi életének legtekin-
télyesebb, minden kérdésben döntőszavu tényezője lett. Számos gazdatársadalmi, társadalmi egyesület, szövetszeti intézmény elnöke és irányítója éveken át. A mezőgazdasági kamarák egyik kizsugza felsőházi képviselője volt. Meghalt 1928. nov. 12-én.

Molnár János, volt országgyűlési képviselő. 1850 máj. 5-én született Táthon, Esztergom megyében. Gimnáziumi és teológiai tanulmányait Esztergomban elvégezvén, 1872-ben pappá szentelték és akkor káplán lett Esztergomban; 1880 júniusban esztergomi, 1881 januárban pedig komáromi plébánossá választották. 1883 májusban apáttá lett. 1897-ben XIII. Leo pápa pápai prelátussá nevezte ki. 1903 júniusban lett esztergomi kanonok. Több ízben utazott külföldön. Az irodalom terén is sokat működött. Eredeti művei: „Emlékeim Belgium, Anglia és Hollandiából“ (utleírás) és „Nem mese a hétfejű sárkányról“; hitbuzgalmi munka, azonfelül több politikai röpirat. Német, francia és angol hasonnemű munkák után egybeállította a Sacré Coeur nőszerep történetét és még vagy öt könyvet fordított németből és angolból. Nagyobb politikai

szerepet 1890-ben kezdett játszani a Csáky-féle rendelet kibocsátása alkalmával, amennyiben annak áthágása miatt huszonhat ízben emeltek vádat ellene. 1896 óta tagja volt a Háznak, mint az eszterházai kerület képviselője. 1906 febr. 20-án az országgyűlés karhatalommal való feloszlatása alkalmából a Szent István Bazilikában tartott istentiszteletet ő celebrálta, nagyhatású szent beszédet mondva. Az 1905—1906. évi nemzeti küzdelemben egyébként jelentősen résztvett. Az „Alkotmány” kiadója és laptulajdonosa volt. Meghalt 1919 okt. 13-án.

Molnár Jenő dr., volt országgyűlési képviselő. 1861. aug. 6-án született Nagyváradon. Jogi tanulmányainak befejezte után ügyvédi vizsgát tett és

Budapesten gyakorló ügyvéd lett. 1899-ben választotta meg először Szentésváros képviselőjévé s kerületét megszakítás nélkül több cikluson át képviselte. Az utolsó években a politikától visszavonulva ügyvédi gyakorlatának élt. Meghalt 1926. ápr. 16-án.

Molnár Viktor, volt országgyűlési képviselő. 1884 máj. 9-én született Budapesten; fia párnói Molnár Viktor főrendiházi tagnak. Gimnáziumi tanulmányait Temesvárott, jogi tanulmányait a budapesti egyetemen végezte, ahol 1905-ben jogi és államtudományi doktorátust tett. Temes megye szolgálatába lépett s 1905-től 1906-ig mint aljegyző működött. 1906-ban a kereskedelemügyi minisztériumba került s 1908-ig segédfogalmazó, 1908-tól 1910-ig a minisztérium müncheni szaktudósítója volt. Az 1910-iki általános választásokon nemzeti munkapárti programmal az olaszliszkai kerületben képviselővé választották. A képviselőház alakulásakor a korjegyzői tisztséget töltötte be.

Montbach Imre báró, volt országgyűlési képviselő. 1873 ápr. 12-én született Budapesten. Tanulmányait elvégezve, önkéntesi évét szolgálta le, majd egy ideig tényleges szolgálatban maradt

mint hadnagy az 5. huszárezredben. A katonaságtól kilépve, a borsoszlói, bécsi és budapesti egyetemen folytatott jogi tanulmányokat s itt avatták a jog- és államtudományok doktorává. Ezután rövid ideig a belügyminisztériumban működött, később főispáni titkárrá nevezték ki Szepesmegyébe. 1905-ben a nagykölködi kerület mandátumát nyerte el szabadelpárti programmal. A koalíciós éra alatt nem volt tagja a Háznak. 1910-ben régi kerülete nemzeti munkapárti programmal újra megválasztotta.

Móricz Péter (técsei), nyug. I. oszt. főkonzul, m. kir. konzuli főbíróhelyettes. 1862 okt. 13-án született Esztáron. Középiskoláit elvégezve, a bécsi cs. és

kir. konzuli akadémián tanult, 1885-ben pedig letette a konzuli vizsgát. 1886-tól 1919-ig a közös külügyminisztérium szolgálatában állott, ahol 1916-ban I. oszt. főkonzullá nevezték ki s mint ilyen ment nyugalmomba 1919-

ben. 1902-től 1913-ig m. kir. konzuli főbíróhelyettesként működött. 1920-ban a m. kir. külügyminisztérium szolgálatába lépett és mint a közigazgatási osztály vezetője 1925 októberéig teljesített szolgálatot. Cs. és kir. kamarás. A Magyar Külügyi Társaság elnöki tanácsának tagja. Munkássága elismerésül többször részesült magas kitüntetésben.

Morvay Jenő dr., h. államtitkár. 1873 jul. 7-én született Sáros-Oroszi községben, Bereg vármegyében. Középiskolai tanulmányait a budapesti ref. főgimnáziumban végezte, majd a budapesti tudományegyetemen jogot hallgatott s itt avatták jogtudorrá. 1896-ban kezdte meg állami szolgálatát a kereskedelemügyi minisztériumban, ahol azóta is működik. Fokozatosan előrehaladva, 1921-ben miniszteri tanácsossá nevezték ki, 1924-ben pedig h. államtitkár lett. Jelenleg a minisztérium belkereskedelmi osztályának vezetője.

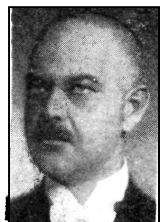
Morvay Zsigmond (alsó-draskóci), országgyűlési képviselő. 1884-ben született a biharmegyei Margittán, Közép-

iskolai és jogi tanulmányait Nagyváradon végezte, majd ügyvédi irodát nyitott. Tagja volt a régi országgyűlés képviselőházának is, melyben a bihari kerületet képviselte a nemzeti munkapárt programjával s ott főként közigazgatási kérdésekben szólt

fel. A háboru alatt az északi harctéren, Volhyniában harcolt. Az összeomlásokor visszavonult a politikai élettől s folytatta ügyvédi prakszisát. Az új országgyűlésbe a cséffai kerület küldötte be az egységespárt programjával.

Moser Ernő, országgyűlési képviselő. 1886-ban született Varannón. Iskoláit Vörösvágáson, Eperjesen és Budapesten végezte. A világháboru alatt mint szolgálatonkívüli főhadnagy a tábori csendőrségnél szolgált, 1916—1918 tavaszáig cs. és k. kormánybiztos, majd a keleti hadsereg főparancsnoksága szállásmesteri osztályán segédtsízt volt. Megkapta a Ferenc József-rend

lovagkeresztjét. A háboru után a Gazdák Biztosító Szövetkezete, majd a „Hangya” szolgálatába lépett. Bejárta egész Európát. A kommunizmus után a kisgazdapárt főtitkára, majd igazgatója lett. Rendkívüli agitálással vett részt e párt megszervezésében. Több ízben járt Lengyelországban diplomáciai kiküldetésben. Az első nemzetgyűlésben Kisvárdát képviselte kisgazdapárti programmal. A második nemzetgyűlésbe ugyancsak a kisvárdai kerület küldötte be egyhangú választással az egységespárt programjával. 1923-ban kormányfőtanácsossá nevezték ki. Állandó előadója volt a külügyi vonatkozású javaslatoknak. 1926-ban különös szolgálatai elismeréséül a Restiticia Poloniae parancsnoki keresztjével tüntették ki. Az új országgyűlésbe a kisvárdai kerület küldötte be.

Muslay Gyula (borosjenői és szentendrei), volt országgyűlési képviselő. 1860 szept. 13-án született Rádon, Nóg-

rádmegyében. Tanulmányait elvégezve birtokán gazdálkodott. 1910-ben a nógrádi kerületben a kerület volt képviselőjével szemben nemzeti munkapárti programmal képviselővé választották. A delegáció tagja volt. A kommunizmus alatt mint ellenforradalmárt letartóztatták és a budapesti gyűjtőfogházban két hétig fogva tartották. Meghalt 1920 szept. 10-én.

Muzsi István, országgyűlési képviselő. 1875-ben született Zalaszentmihályon. A háboruban mint legidősebb korosztálybeli vonult be. Tagja a nagykozári községi képviselőtestületnek s husz év óta elnöke az iskola-gondnokságnak. Alelnöke a Baranyamegyei Gazdasági Egyesületnek. Egyik alapítója a pécsi Kisgazda Szövetkezetnek s a baranyai kisgazdapártnak, melynek elnöke. A szerb megszállás alatt tanusított hazafias magatartása miatt kénytelen volt menekülni. 1919 őszén a demarkációs vonalon átszökött és személyes érintkezést keresett nagyatyái Szabó Istvánnal. Az első nemzetgyűlésbe a szalántai kerület választotta be a kisgazdapárt programjával. A szerbek közben lefoglalták birtokát és körözölevelet adtak ki ellene s üldöztetése a felszabadulásig, 1921 aug. 21-ig tartott. A felszabadulás után a kiegészült kerület újból megválasztotta. A második nemzetgyűlésbe ugyancsak Szalánta küldte be s az új országgyűlésben is régi kerületét képviseli.

Muzsa Gyula, a felsőház tagja. 1862-ben született Romániában, mint magyar emigráns fia. Egyetemi tanulmányait Budapesten, Párisban és Londonban végezte. Megszerzte a gyógyszerési oklevelet s miután tizenöt évet külföldön töltött, hazajött s Dunapatajra, majd a fővárosban gyógyszer-tárat nyitott. 1906-ban Dunapataj függetlenségi programmal megválasztotta képviselőjének s 1910-ben is beült a képviselőházba, ekkor már Kossuth-párti programmal. Mint sportember világhírű, rendkívül sokat tett a magyar atletika fellendítése érdekében. Tagja a nemzetközi olimpiai bizottságnak, a magyar atlétákat ő vezette a st.-louis-i, londoni, atheni és pá-

risi olimpiádokra. A Testnevelési Tanács egyik megalapítója. Kormányzói kinevezés alapján került be a felsőházba.

Müller Antal, országgyűlési pótképviselő. 1885 ápr. 18-án született a fejérmegyei Mór községben. Gyermekkorában már Budapestre került s itt a szabóipart tanulta. Elvégezte az iparrajziskolát s a technológiai tanfolyamot is. Mint szabóiparos 1909-ben önállósította magát s a szabószakszervezet vezetésében játszott fontos szerepet. A ker.

szoc. szövetségtanácsnak alelnöke, a ker. szoc. párt XVIII. ker. szervezetének elnöke. Ő hozta létre 1919-ben a Keresztény Iparosok Országos Szövetségét. Erdemeiért 1921-ben kereskedelmi tanácsossá nevezték ki. A kereskedelmi és iparkamara levelező tagjává választotta. Az 1926. decemberi országgyűlési képviselőválasztásokon a pesti déli kerületnek lett a ker. gazdaságpárt programjával pótképviselője.

Müller Kálmán báró dr. (*szentgyörgyi*), volt főrendiházi tag. 1849 márc. 8-án született Budapesten. 1869-ben Bécsben nyerte el orvos-tudori oklevelét. 1872—1873-ban Bécsben Bamberger tanár klinikáján működött. 1874-ben Budapesten telepedett le, hol 1875-ben a hasbetegségek kór- és gyógytanából magántanárrá képesítették. 1882-ben a Rókus-kórházhoz ideiglenes főorvossá nevezték ki. 1884-ben rendkívüli tanári címet kapott. Az 1885-iki

országos orvosi- és közegészségügyi kongresszusnak vezértitkára volt és az országos közegészségügyi tanács rendkívüli tagjává nevezték ki. Ugyanezen évben a budapesti egyetem bölcsészeti karán, valamint a József-műegyetemen egészségügyi előadások tartásával bízták meg. 1887-ben a Rókus-kórház igazgatója, 1890-ben a közegészségügyi tanács rendes tagja, 1892-ben másodelnöke lett. Ugyanezen évben kinevezték az igazságügyi orvosi tanács tagjává. 1896-ban a miniszteri tanácsosi címmel tüntették ki; 1897-ben az országos közegészségügyi tanács elnöke lett. 1901-ben a főrendiház élet-hossziglani tagjává nevezte ki a király. 1909-ben a Ferenc József-rend csillagos középkeresztjét kapta. Ugyanezen évben a XVI. nemzetközi orvosi kongresszusnak elnöke volt, ezután „szentgyörgyi“ előnévvel magyar bárói méltóságot kapott. A francia kormány pedig a becsületrend középkeresztjével tüntette ki. 1910-ben mint kórházigazgató nyugalomba vonult. 1912-ben kinevezték a tuberkulózis elleni küzdelem kormánybiztosává. Meghalt Budapesten, 1926. nov. 4-én.

Münnich Kálmán (*jánosvölgyi*), volt országgyűlési képviselő. 1854-ben született Iglón. Főiskolai tanulmányait elvégezve, mint hazánkban az első államvizsgát tett bányász, 1876-ban a dobsinai kobaltbánya igazgatója lett. 1880-ban fölmérte az Aggteleki-barlangot s e mérések alapján készült a barlang jósafői kijárata. 1892-ben bányatanácsosi, 1910-ben pedig udvari tanácsosi címet kapott érdemei elismeréséül. 1910-ben az iglói kerület országgyűlési képviselővé választotta.